

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Kawula (spr.)

Sędziowie: SO Anna Judejko

SR Robert Kubicki

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Kujawa

przy udziale Haliny Pągowskiej prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2014 r.

sprawy **A. M. (1), M. M. (1) i A. Z.** oskarżonych o przestępstwa z art.297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i art. 11 § 2 k.k. i inne na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie

z dnia 2 maja 2013 roku, sygn. akt. II K 45/12

1.

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że;

- uchyla orzeczenie o przepadku korzyści majątkowej w trybie art. 45 § 1 k.k. zawarte w pkt 14, 17 i 23 wyroku - co do oskarżonej **A. M. (1)**, oraz w pkt 49 i 52 wyroku - co do oskarżonego **A. Z.**,

- uchyla orzeczenie o zakazie wykonywania zawodu pośrednika finansowego w trybie art. 41 § 1 k.k. zawarte w pkt 15, 18, 21, 24, 29, 31 i 35 wyroku (w tym tylko zakresie) – co do oskarżonej **A. M. (1)**, w pkt oraz w pkt 70, 72 i 74 wyroku (w tym tylko zakresie) – co do oskarżonej **M. M. (1)**,

- uchyla orzeczenie o zakazie wykonywania zawodu pośrednika finansowego i zakazie prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego w trybie art. 41 § 1 i 2 k.k. zawarte w pkt 50, 53, 56 i 64 wyroku (w całości) – co do oskarżonego **A. Z.**,

2.

w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

3.

obciąża oskarżonych kosztami postępowania odwoławczego w częściach w jakich swoim udziałem w sprawie przyczynili się do ich powstania, i tak : **A. M. (1)** i **A. Z.** w kwotach po 131,61 zł a **M. M. (1)** w kwocie 56,66 zł, nadto też wymierza oskarżonym opłaty za II instancję w kwotach: 1100 zł – **A. M. (1)**, 180 zł – **M. M. (1)**, oraz 860 zł – **A. Z.**.

Robert Kubicki Dariusz Kawula Anna Judejko

UZASADNIENIE

Oskarżona A. M. (2) pod zarzutami tego, że:

I.

w dniu 23 lutego 2009 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z K. F., E. F. i A. Z., prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła (...) Bank S.A. Oddział w L. do zawarcie umowy z dnia 25.02.2009 r. kredytu gotówkowego nr (...) pomiędzy (...) Bankiem S.A., a K. F. w ten sposób, że wspólnie z A. Z. dostarczyła K. F. stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie o jego zatrudnieniu i osiągniętych dochodach w firmie (...) -E.” M. F. w N. S. i stwierdzające nieprawdę druki (...) zakres od grudnia 2008 roku do lutego 2009 roku, które to dokumenty miały istotne znaczenie dla decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego następnie przez K. F. wniosku o kredyt w wysokości 26.620 złotych, czym wprowadziła pracowników (...) Banku S.A. w błąd co do możliwości finansowych i zamiaru spłaty kredytu przez wnioskodawcę, doprowadzając (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25.016,50 złotych, stanowiącą kwotę kredytu przyznanego K. F.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

II.

w okresie od 25 lutego 2009 roku do 9 marca 2009 roku w L. i w K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. F., E. F. i A. Z., prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, czynem ciągłym i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła (...) im. (...) do zawarcia umowy z dnia 9.03.2009 r. o pożyczce konsumpcyjnej nr 41/09/22w/A15 pomiędzy (...) im. (...), a K. F. w ten sposób, że wspólnie z A. Z. dostarczyła K. F. stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie o jego zatrudnieniu i osiągniętych dochodach w firmie (...) -E.”, M. F. w N. S., który to dokument miał istotne znaczenie prawne dla decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego następnie przez K. F. w (...) im. (...) wniosku o pożyczkę w wysokości 20.000 złotych, czym wprowadziła pracownika (...) im. (...) w błąd co do zamiaru i możliwości finansowych spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, doprowadzając (...) im. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 19.000 złotych, stanowiącą kwotę pożyczki przyznanej K. F.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

III.

w dniu 23 kwietnia 2009 w L. i w K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. F., E. F. i A. Z., prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłowała doprowadzić (...) im. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wspólnie z A. Z. dostarczyła K. F. stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie o jego zatrudnieniu i osiągniętych dochodach w firmie (...) -E.”, M. F. w N. S., który to dokument miał istotne znaczenie prawne dla decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego następnie przez K. F. w (...) im. (...) wniosku o pożyczkę w kwocie 20.000 złotych, czym usiłowała wprowadzić pracownika (...) im. (...) w błąd co do zamiaru i możliwości finansowych spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na zatrzymanie jej i K. F. przez funkcjonariuszy Policji,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

IV.

w okresie od 19 lutego 2009 roku do 26 lutego 2009 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z K. F., E. F. i A. Z., prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, czynem ciągłym i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła Bank (...) S.A. Oddział w L. do zawarcie umowy pożyczki z dnia 26.02.2009 r. nr (...) pomiędzy Bankiem (...) S.A. a K. F. w ten sposób, że wspólnie z A. Z. dostarczyła K. F. stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie o jego zatrudnieniu i osiągniętych dochodach w firmie (...) -E.”, M. F. w N. S. oraz stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT nr (...) opieczętowaną pieczęcią firmy (...) P. M. opiewającą na kwotę 15.000 złotych brutto, które to dokumenty miały istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego następnie przez K. F. w Banku (...) S.A. wniosku o pożyczkę w kwocie 61.474,60 złotych, czym wprowadziła pracowników Banku (...) S.A. w błąd co do możliwości finansowych spłaty pożyczki, doprowadzając Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 55.000 złotych, stanowiącą kwotę pożyczki przyznanej K. F.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

V.

w dniu 13 marca 2009 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z K. F., E. F. i A. Z., prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, umożliwiła K. F. złożenie w (...) Banku S.A. za pośrednictwem D. N., prowadzącego w O. działalność w zakresie pośrednictwa finansowego, wniosku o kredyt w wysokości 26.818,18 złotych na refinansowanie zakupu samochodu, zawierającego nieprawdziwe pisemne oświadczenie o zatrudnieniu wnioskodawcy i osiąganych dochodach we wskazanej przez niego i A. Z. firmie (...) -E.", M. F. w N. S., który to oświadczenie miało istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia wniosku o kredyt, czym wprowadziła pracowników (...) Banku S.A. w błąd co do możliwości finansowych i zamiaru spłaty kredytu przez wnioskodawcę, doprowadzając (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci przyznanego K. F. kredytu nr (...) w wysokości 20.000 złotych,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

VI.

w dniu 21 kwietnia 2009 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z K. F., E. F. i A. Z., prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wykorzystując przedłożony przez K. F. w (...) S.A. za pośrednictwem K. C., prowadzącego działalność w zakresie (...), wniosek o kredyt w wysokości 100.000 zł ze stwierdzającym nieprawdę oraz sfałszowanym zaświadczeniem z dnia 20.04.2009 r. o jego zatrudnieniu i osiąganych dochodach w firmie PHU (...) M. S. w P., który to dokument miał istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia wniosku o kredyt, usiłowała wprowadzić pracowników (...) S.A. w błąd co do zamiaru i możliwości spłaty kredytu przez kredytobiorcę, lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na odmowę udzielenia K. F. wnioskowanego kredytu,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

VII.

w okresie od 31 marca 2009 roku do 2 kwietnia 2009 roku w L. i w K., działając wspólnie i w porozumieniu z T. F. i A. Z., prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, czynem ciągłym i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła (...) im. (...) do zawarcie umowy z dnia 2.04.2009 r. o pożyczce konsumenckiej nr 69/09/22/A15 pomiędzy (...) im. (...) a T. F., w ten sposób, że wspólnie z A. Z. dostarczyła T. F. stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie o jego zatrudnieniu i osiąganych dochodach w firmie (...) Ż. S., który to dokument miał istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego przez T. F. w (...) im. (...) wniosku o pożyczkę w kwocie 20.000 złotych, czym wprowadziła pracownika (...) im. (...) w błąd co do zamiaru i możliwości finansowych spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, doprowadzając (...) im. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 19.000 złotych, stanowiącą kwotę pożyczki przyznanej T. F.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

VIII.

w okresie od 9 kwietnia 2009 roku do 10 kwietnia 2009 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z T. F. i A. Z., prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, czynem ciągłym oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła (...) Bank S.A. Oddział w L. do zawarcie umowy kredytu gotówkowego z dnia 10.04.2009 r. nr (...) pomiędzy (...) Bankiem S.A. a T. F., w ten sposób, że wspólnie z A. Z. dostarczyła T. F. stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie o jego zatrudnieniu i osiąganych dochodach w firmie (...) M. W. (1), który to dokument miał istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego przez T. F. w (...) Banku S.A. wniosku o kredyt w kwocie 20.000 złotych, czym wprowadziła pracowników (...) Banku S.A. w L. w błąd co do zamiaru i możliwości finansowych spłaty kredytu, doprowadzając (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 19.315 złotych, stanowiącą kwotę pożyczki przyznanej T. F.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

IX.

w okresie od 16 grudnia 2008 roku do 2 stycznia 2009 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z T. F. i A. Z., prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, czynem ciągłym oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła Bank (...) S.A. Oddział w P. do zawarcie umowy kredytu gotówkowego z dnia 2.01.2009 r. pomiędzy Bankiem (...) S.A. a T. F., w ten sposób, że wspólnie z A. Z. dostarczyła T. F. stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie o jego zatrudnieniu w firmie (...) oraz stwierdzającą nieprawdę i sfałszowaną fakturę VAT nr (...) wystawioną przez firmę PPHU (...), które to dokumenty miały istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego przez T. F. w Banku (...) S.A. wniosku o kredyt w kwocie 75.000 złotych, czym wprowadziła pracowników tego banku w błąd co do zamiaru i możliwości finansowych spłaty kredytu, doprowadzając Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 75.000 złotych, stanowiącą kwotę kredytu przyznanego T. F.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

X.

w dniu 18 lutego 2009 roku w L. i w K., działając wspólnie i w porozumieniu z W. S. (1) i A. Z., prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła (...) im. (...) do zawarcie z W. S. (1) umowy z dnia 18.02.2009 r. o pożyczce konsumenckiej nr 23/09/22w/A15 w ten sposób, że wspólnie z A. Z. dostarczyła W. S. (1) stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie o jej zatrudnieniu i osiągniętych dochodach w firmie (...) K. G. w K. oraz sfałszowane druki (...) za okres od listopada 2008 roku do stycznia 2009 roku, które to dokumenty miały istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego przez W. S. (1) w (...) im. (...) wniosku o pożyczkę konsumencką w wysokości 20.000 złotych, czym wprowadziła pracowników (...) im. (...) w błąd co do zamiaru i możliwości finansowych spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, doprowadzając (...) im. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 19.000 złotych, stanowiącą kwotę pożyczki przyznanej W. S. (1),

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XI.

w okresie od 27 lutego 2009 roku do 4 marca 2009 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z W. S. (1) i A. Z., prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, czynem ciągłym oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła Bank (...) S.A. do zawarcia z W. S. (1) umowy pożyczki numer (...), w ten sposób, że wspólnie z A. Z. dostarczyła W. S. (1) stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie o jej zatrudnieniu i osiągniętych dochodach w firmie (...) Ż. S. z dnia 27.02.2009 r. i stwierdzającą nieprawdę fakturę nr (...) z dnia 4.03.2009 r. numer (...), opieczetowaną pieczęcią firmy (...) P. M., opiewającą na kwotę 15.000 złotych brutto, które to dokumenty miały istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego następnie przez W. S. (1) w Banku (...) S.A. Oddział w L. wniosku o pożyczkę w wysokości 55.000 złotych, czym wprowadziła pracowników Banku (...) S.A. w błąd co do możliwości finansowych i zamiaru spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, doprowadzając Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 55.000 złotych, stanowiącą kwotę pożyczki przyznanej W. S. (1),

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XII.

w dniu 18 marca 2009 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z Ż. S. i A. Z., prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, czynem ciągłym oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła Bank (...) S.A. do zawarcia z Ż. S. umowy pożyczki numer (...), w ten sposób, że wspólnie z A. Z. dostarczyła Ż. S. stwierdzające nieprawdę i sfałszowane dokumenty w postaci informacji PIT/8 za rok 2008 i zeznania PIT 36L za rok 2008 oraz wydruk z księgi przychodów i rozchodów, zawierające zawyżone informacje o dochodzie z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej pod firmą (...), które to dokumenty miały istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego następnie przez Ż. S. w Banku (...) S.A. Oddział w L. wniosku o pożyczkę w wysokości 80.000 złotych, czym wprowadziła pracowników Banku (...) S.A. Oddział

w L. w błąd co do możliwości finansowych i zamiaru spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, doprowadzając Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 80.000 złotych, stanowiącą kwotę pożyczki przyznanej Ż. S.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XIII.

w okresie od 12 lutego 2009 roku 19 lutego 2009 roku w L., działając czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z K. W. i A. Z., prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, czynem ciągłym oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła Bank (...) S.A. do zawarcia z K. W. umowy pożyczki numer (...) w ten sposób, że wspólnie z A. Z. dostarczyła K. W. stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o jej zatrudnieniu w firmie (...) Ż. S. na stanowisku asystentki ze średnim miesięcznym dochodem w wysokości 9.200 złotych brutto, a także stwierdzające nieprawdę raporty miesięczne (...) z dnia 10.12.2008 r., 8.01.2009 r. i 12.02.2009 r. oraz stwierdzającą nieprawdę i sfałszowaną fakturę VAT nr (...) z dnia 19.02.2009 r. wystawioną rzekomo przez P. W. prowadzącego firmę (...) – Ś., ul. (...),, które to dokumenty miały istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego następnie przez K. W. w Banku (...) S.A. Oddział w L. za pośrednictwem A. M. (1) wniosku o pożyczkę w wysokości 50.000 złotych, czym wprowadziła pracowników Banku (...) S.A. Oddział w L. w błąd co do możliwości finansowych i zamiaru spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, doprowadzając Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 50.000 złotych, stanowiącej kwotę pożyczki przyznanej K. W.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XIV.

w dniu 4 lipca 2008 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z K. W. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, przedłożyła w (...) Banku S.A. wraz z wnioskiem K. W. o udzielenie jej kredytu konsumpcyjnego w wysokości 50.000 złotych, stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o jej zatrudnieniu w firmie (...) na stanowisku asystentki ze średnim miesięcznym dochodem w wysokości 9.200 złotych brutto oraz stwierdzające nieprawdę zeznanie podatkowe PIT-37 za rok 2007 złożone rzekomo w Urzędzie Skarbowym w L., które to dokumenty miały istotne znaczenie prawne w przedmiocie rozpoznania wniosku, wprowadzając w ten sposób pracowników (...) Banku S.A. w błąd co do zamiaru i możliwości finansowych spłaty przyznanego umową z dnia 7 lipca 2008 roku kredytu konsumpcyjnego w wysokości 38.600 złotych, a tym samym doprowadzając (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 38.600 złotych przyznanego K. W. kredytu

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XV.

w dniu 9 czerwca 2008 roku w L., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z Ż. S., prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, przedłożyła w (...) Banku S.A. wniosek o kredyt dla Ż. S. w wysokości 60.000 złotych wraz ze stwierdzającymi nieprawdę i sfałszowanymi dokumentami w postaci kserokopii Pit/B za 2007 rok i PIT-36L za 2007 rok oraz zaświadczenie o nie zaleganiu w podatkach, zawierające zawyżone informacje o dochodzie z tytułu prowadzonej przez Ż. S. działalności gospodarczej pod firmą (...), które to dokumenty miały istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia w.w. wniosku, czym wprowadziła pracowników (...) Banku S.A. w błąd co do zamiaru i możliwości spłaty kredytu, doprowadzając do zawarcie umowy kredytu, a tym samym, doprowadziła (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 60.000 złotych przyznanego Ż. S. kredytu

tj. popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XVI.

w okresie od 23 marca 2009 r. do 27 marca 2009 roku w L., czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą i A. Z., prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, czynem ciągłym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła Bank (...) S.A. do zawarcie z inną ustaloną osobą umowy pożyczki numer (...) w ten sposób, że wspólnie z A. Z. dostarczyła z innej ustalonej osobie stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie z dnia 23.03.2009 r. o jego zatrudnieniu w firmie (...) M. W. (1) na stanowisku kierownika ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 5.500 złotych brutto, a także

stwierdzającą nieprawdę i sfałszowaną fakturę VAT nr (...) wystawioną rzekomo przez Ż. S. prowadzącą firmę (...), a opiewającą na kwotę 24.400 złotych, które to dokumenty miały istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego następnie przez inną ustaloną osobę w Banku (...) S.A. Oddział w L. wniosku o pożyczkę w wysokości 60.000 złotych, czym wprowadziła pracowników Banku (...) S.A. Oddział w L. w błąd co do możliwości finansowych i zamiaru spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, doprowadzając Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 60.000 złotych, stanowiącej kwotę pożyczki przyznanej innej ustalonej osobie,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

gdzie łączna wysokość wyrządzonej szkody wynosi 594.931,50 złotych

XVII.

w dniu 4 grudnia 2007 roku w L., działając i w porozumieniu z M. B., prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, przedłożyła w (...) Banku S.A. wnioski M. B. o kredyt konsumpcyjny w wysokości 60.000 złotych, o wydanie karty kredytowej z limitem do 100.000 złotych oraz o przyznanie jej limitu zadłużenia do wysokości 60.000 złotych, zawierające nierzetelne oświadczenia wnioskodawczyni o wysokości osiąganych przez nią dochodów w spółce (...) P.E." Sp. z o.o. w wysokości 16.895,57 złotych netto miesięcznie, a także stwierdzający nieprawdę i sfałszowany wydruk operacji na prowadzonym przez (...) S.A. Oddział w N. S. rachunku bankowym na (...) za okres od 30.08.2007 r. do 31.08.2007 oraz stwierdzający nieprawdę i sfałszowany dokument w postaci PIT-37 za rok 2006, które to dokumenty miały istotne znaczenie dla decyzji w przedmiocie rozpatrzenia w.w. wniosku,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XVIII.

w okresie od 14 listopada 2007 r. do 6 marca 2008 roku w K., w Oddziale (...) im. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. F., prowadząc działalność gospodarczą pod firmę (...), czynem ciągłym przedłożyła wraz z wnioskiem M. F. o udzielenie pożyczki nie konsumenckiej w kwocie 100.000 złotych, stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenia z dnia 13.11.2007 r., z dnia 12.02.2008 r. i z dnia 6.03.2008 r. o zatrudnieniu i osiąganych przez M. F. dochodach w spółce (...) Sp. z o.o. ul. (...), (...)-(...) N., a także stwierdzający nieprawdę i sfałszowany wydruk operacji na prowadzonym przez (...) S.A. Oddział w N. S. rachunku bankowym nr (...) za okres od 14.08.2007 r. do 14.11.2007 r. oraz stwierdzający nieprawdę i sfałszowany dokument w postaci PIT-37 za rok 2006, a także stwierdzające nieprawdę i sfałszowane dokumenty w postaci PIT-36 wraz z załącznikiem PIT/B i deklaracjami VAT-7 za okres od października do grudnia 2007 roku poręczyciela A. P., które to dokumenty w rzeczywistości nie zostały złożone do Urzędu Skarbowego w N. S., a miały one istotne znaczenie dla decyzji w przedmiocie rozpatrzenia w.w. wniosku o pożyczkę,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XIX.

w okresie od 7 grudnia 2007 r. do 2 stycznia 2008 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z M. F., prowadząc działalność gospodarczą pod firmę (...), czynem ciągłym przedłożyła w (...) Banku (...) S.A. wnioski M. F. z dnia 7.12.2007 r. o wydanie karty limitowej z limitem do wysokości 100.000 złotych, wniosku z dnia 17.12.2007 r. o kredyt konsumpcyjny w wysokości 60.000 złotych, wniosku z dnia 2.01.2008 r. o przyznanie limitu zadłużenia do konta osobistego, które to wnioski zawierały nierzetelne oświadczenia o wysokości osiąganych przez M. F. dochodach w spółce (...) Sp. z o.o. ul. (...), (...)-(...) N., a także stwierdzający nieprawdę i sfałszowany dokument w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu z dnia 18.12.2007 r., wystawiony i podpisany przez M. B. i opatrzony podpisem rzekomej głównej księgowej B. Ż., stwierdzający nieprawdę i sfałszowany wydruk operacji na prowadzonym przez (...) S.A. Oddział w N. S. rachunku bankowym nr (...) za okres od 14.08.2007 r. do 14.11.2007 r., a także stwierdzający nieprawdę i sfałszowany dokument w postaci PIT-37 za rok 2006, które to dokumenty miały istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia w.w. wniosków

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XX.

w dniu 20 lutego 2009 roku w K., w Oddziale (...) im. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod firmę (...), przedłożyła wraz z wnioskiem o udzielenie I. S. pożyczki w kwocie 20.000 złotych stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o jej zatrudnieniu w prowadzonej przez nią firmie (...), czym udzieliła jej pomocy do doprowadzenia (...) im. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci przyznanej I. S. pożyczki w kwocie 19.000 złotych,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Oskarżony A. Z. stanął pod zarzutami *tego, że*:

XXI.

w dniu 23 lutego 2009 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z K. F., E. F. i A. M. (1), prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) Bank S.A. Oddział w L. do zawarcie umowy z dnia 25.02.2009 r. kredytu gotówkowego nr (...) pomiędzy (...) Bankiem S.A., a K. F. w ten sposób, że wspólnie z A. M. (1) dostarczył K. F. stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie o jego zatrudnieniu i osiągniętych dochodach w firmie (...) - E." M. F. w N. S. i stwierdzające nieprawdę druki (...) za okres od grudnia 2008 roku do lutego 2009 roku, które to dokumenty miały istotne znaczenie dla decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego następnie przez K. F. za pośrednictwem A. M. (1) wniosku o kredyt w wysokości 26.620 złotych, czym wprowadził pracowników (...) Banku S.A. w błąd co do możliwości finansowych i zamiaru spłaty kredytu przez wnioskodawcę, doprowadzając (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25.016,50 złotych, stanowiącą kwotę kredytu przyznanego K. F.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXII.

w okresie od 25 lutego 2009 roku do 9 marca 2009 roku w L. i w K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. F., E. F. i A. M. (1), prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, czynem ciągłym i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) im. (...) do zawarcie umowy z dnia 9.03.2009 r. o pożyczce konsumpcyjnej nr 41/09/22w/A15 pomiędzy (...) im. (...), a K. F. w ten sposób, że wspólnie z A. M. (1) dostarczył K. F. stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie o jego zatrudnieniu i osiągniętych dochodach w firmie (...) - E.", M. F. w N. S., który to dokument miał istotne znaczenie prawne dla decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego następnie przez K. F. w (...) im. (...) za pośrednictwem A. M. (1) wniosku o pożyczkę w wysokości 20.000 złotych, czym wprowadził pracownika (...) im. (...) w błąd co do zamiaru i możliwości finansowych spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, doprowadzając (...) im. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 19.000 złotych, stanowiącą kwotę pożyczki przyznanej K. F.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XXIII.

w dniu 23 kwietnia 2009 w L. i w K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. F., E. F. i A. M. (1), prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował doprowadzić (...) im. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w ten sposób, że wspólnie z A. M. (1) dostarczył K. F. stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie o jego zatrudnieniu i osiągniętych dochodach w firmie (...) - E.", M. F. w N. S., który to dokument miał istotne znaczenie prawne dla decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego następnie przez K. F. w (...) im. (...) za pośrednictwem A. M. (1) wniosku o pożyczkę w kwocie 20.000 złotych, czym usiłował wprowadzić pracownika (...) im. (...) w błąd co do zamiaru i możliwości finansowych spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie K. F. i A. M. (1) przez funkcjonariuszy Policji,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXIV.

w okresie od 19 lutego 2009 roku do 26 lutego 2009 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z K. F., E. F. i A. M. (1), prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, czynem ciągłym i w celu osiągnięcia korzyści

majątkowej, doprowadziła Bank (...) S.A. Oddział w L. do zawarcie umowy pożyczki z dnia 26.02.2009 r. nr (...) pomiędzy Bankiem (...) S.A. a K. F. w ten sposób, że wspólnie z A. M. (1) dostarczył K. F. stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie o jego zatrudnieniu i osiąganych dochodach w firmie (...) -E.", M. F. w N. S. oraz stwierdzającą nieprawdę fakturę VAT nr (...) opieczętowaną pieczęcią firmy (...) P. M. opiewającą na kwotę 15.000 złotych brutto, które to dokumenty miały istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego następnie przez K. F. w Banku (...) S.A., za pośrednictwem A. M. (1), wniosku o pożyczkę w kwocie 61.474,60 złotych, czym wprowadził pracowników Banku (...) S.A. w błąd co do możliwości finansowych spłaty pożyczki, doprowadzając Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 55.000 złotych, stanowiącą kwotę pożyczki przyznanej K. F.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXV.

w dniu 13 marca 2009 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z K. F., E. F. i A. M. (1), prowadzącą działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, umożliwił K. F. złożenie w (...) Banku S.A. za pośrednictwem D. N., prowadzącego w O. działalność w zakresie pośrednictwa finansowego, wniosku o kredyt w wysokości 26.818,18 złotych na refinansowanie zakupu samochodu, zawierającego nieprawdziwe pisemne oświadczenie o zatrudnieniu wnioskodawcy i osiąganych dochodach we wskazanej przez niego i A. M. (1) firmie (...) -E.", M. F. w N. S., który to oświadczenie miało istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia wniosku o kredyt, czym wprowadził pracowników (...) Banku S.A. w błąd co do możliwości finansowych i zamiaru spłaty kredytu przez wnioskodawcę, doprowadzając (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci przyznanego K. F. kredytu nr (...) w wysokości 20.000 złotych,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXVI.

w dniu 21 kwietnia 2009 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z K. F., E. F. i A. M. (1), prowadzącą działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wykorzystując przedłożony przez K. F. w (...) S.A. za pośrednictwem K. C., prowadzącego działalność w zakresie (...), wniosek o kredyt w wysokości 100.000 wraz ze stwierdzającym nieprawdę oraz sfałszowanym zaświadczeniem z dnia 20.04.2009 r. o jego zatrudnieniu i osiąganych dochodach w firmie PHU (...) M. S. w P., który to dokument miał istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia wniosku o kredyt, usiłował wprowadzić pracowników (...) S.A. w błąd co do zamiaru i możliwości spłaty kredytu przez kredytobiorcę, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę udzielenia K. F. wnioskowanego kredytu,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXVII.

w okresie od 31 marca 2009 roku do 2 kwietnia 2009 roku w L. i w K., działając wspólnie i w porozumieniu z T. F. i A. M. (1), prowadzącą działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, czynem ciągłym i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) im. (...) do zawarcie umowy z dnia 2.04.2009 r. o pożyczce konsumenckiej nr 69/09/22/A15 pomiędzy (...) im. (...) a T. F., w ten sposób, że wspólnie z A. M. (1) dostarczył T. F. stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie o jego zatrudnieniu i osiąganych dochodach w firmie (...) Ż. S., który to dokument miał istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego przez T. F. w (...) im. (...) wniosku o pożyczkę w kwocie 20.000 złotych, czym wprowadził pracownika (...) im. (...) w błąd co do zamiaru i możliwości finansowych spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, doprowadzając (...) im. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 19.000 złotych, stanowiącą kwotę pożyczki przyznanej T. F.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XXVIII.

w okresie od 9 kwietnia 2009 roku do 10 kwietnia 2009 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z T. F. i A. M. (1), prowadzącą działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, czynem ciągłym oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) Bank S.A. Oddział w L. do zawarcie umowy kredytu gotówkowego z dnia 10.04.2009 r. nr (...) pomiędzy (...)

Bankiem S.A. a T. F., w ten sposób, że wspólnie z A. M. (1) dostarczył T. F. stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie o jego zatrudnieniu i osiągniętych dochodach w firmie (...) M. W. (1), który to dokument miał istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego przez T. F. w (...) Banku S.A. za pośrednictwem A. M. (1) wniosku o kredyt w kwocie 20.000 złotych, czym wprowadził pracowników (...) Banku S.A. w błąd co do zamiaru i możliwości finansowych spłaty kredytu, doprowadzając (...) Bank S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 19.315 złotych, stanowiącą kwotę pożyczki przyznanej T. F.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XXIX.

w okresie od 16 grudnia 2008 roku do 2 stycznia 2009 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z T. F. i A. M. (1), prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, czynem ciągłym oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Bank (...) S.A. Oddział w P. do zawarcia umowy kredytu gotówkowego z dnia 2.01.2009 r. pomiędzy Bankiem (...) S.A. a T. F., w ten sposób, że wspólnie z A. M. (1) dostarczył T. F. stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie o jego zatrudnieniu w firmie (...) oraz stwierdzającą nieprawdę i sfałszowaną fakturę VAT nr (...) wystawioną przez firmę PPHU (...), które to dokumenty miały istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego przez T. F. w Banku (...) S.A. wniosku o kredyt w kwocie 75.000 złotych, czym wprowadziła pracowników tego banku w błąd co do zamiaru i możliwości finansowych spłaty kredytu, doprowadzając Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 75.000 złotych, stanowiącą kwotę kredytu przyznanego T. F.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XXX.

w dniu 18 lutego 2009 roku w L. i w K., działając wspólnie i w porozumieniu z W. S. (1) i A. M. (1), prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego oraz działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) im. (...) do zawarcia z W. S. (1) umowy z dnia 18.02.2009 r. o pożyczce konsumenckiej nr 23/09/22w/A15 w ten sposób, że wspólnie z A. M. (1) dostarczył W. S. (1) stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie o jej zatrudnieniu i osiągniętych dochodach w firmie (...) K. G. w K. oraz sfałszowane drugi (...) za okres od listopada 2008 roku do stycznia 2009 roku, które to dokumenty miały istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego przez W. S. (1) w (...) im. (...) za pośrednictwem A. M. (1) wniosku o pożyczkę konsumencką w wysokości 20.000 złotych, czym wprowadził pracowników (...) im. (...) w błąd co do zamiaru i możliwości finansowych spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, doprowadzając (...) im. (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 19.000 złotych, stanowiącą kwotę pożyczki przyznanej W. S. (1),

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXXI.

w okresie od 27 lutego 2009 roku do 4 marca 2009 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z W. S. (1) i A. M. (1), prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, czynem ciągłym oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Bank (...) S.A. do zawarcia z W. S. (1) umowy pożyczki numer (...), w ten sposób, że wspólnie z A. M. (1) dostarczył W. S. (1) stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie o jej zatrudnieniu i osiągniętych dochodach w firmie (...) Ż. S. z dnia 27.02.2009 r. i stwierdzającą nieprawdę fakturę nr (...) z dnia 4.03.2009 r. numer (...), opieczętowaną pieczęcią firmy (...) P. M., opiewającą na kwotę 15.000 złotych brutto, które to dokumenty miały istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego następnie przez W. S. (1) w Banku (...) S.A. Oddział w L. wniosku o pożyczkę w wysokości 55.000 złotych, czym wprowadził pracowników Banku (...) S.A. w błąd co do możliwości finansowych i zamiaru spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, doprowadzając Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 55.000 złotych, stanowiącą kwotę pożyczki przyznanej W. S. (1),

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XXXII.

w dniu 18 marca 2009 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z Ż. S. i A. M. (1), prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, czynem ciągłym oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Bank (...) S.A. do zawarcia z Ż. S. umowy pożyczki numer (...), w ten sposób, że wspólnie z A. M. (1) dostarczył Ż. S. stwierdzające nieprawdę i sfałszowane dokumenty w postaci informacji PIT/B za rok 2008 i zeznania PIT 36L za rok 2008 oraz wydruk z księgi przychodów i rozchodów, zawierające zawyżone informacje o dochodzie z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej pod firmą (...), które to dokumenty miały istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego następnie przez Ż. S. w Banku (...) S.A. Oddział w L. za pośrednictwem A. M. (1) wniosku o pożyczkę w wysokości 80.000 złotych, czym wprowadził pracowników Banku (...) S.A. Oddział w L. w błąd co do możliwości finansowych i zamiaru spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, doprowadzając Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 80.000 złotych, stanowiącą kwotę pożyczki przyznanej Ż. S.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

XXXIII.

w okresie od 12 lutego 2009 roku 19 lutego 2009 roku w L., działając czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z K. W. i A. M. (1), prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, czynem ciągłym oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Bank (...) S.A. do zawarcia z K. W. umowy pożyczki numer (...) w ten sposób, że wspólnie z A. M. (1) dostarczył K. W. stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o jej zatrudnieniu w firmie (...) Ż. S. na stanowisku asystentki ze średnim miesięcznym dochodem w wysokości 9.200 złotych brutto, a także stwierdzające nieprawdę raporty miesięczne (...) z dnia 10.12.2008 r., 8.01.2009 r. i 12.02.2009 r. oraz stwierdzającą nieprawdę i sfałszowaną fakturę VAT nr (...) z dnia 19.02.2009 r. wystawioną rzekomo przez P. W. prowadzącego firmę (...) – Ś., ul. (...), które to dokumenty miały istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego następnie przez K. W. w Banku (...) S.A. Oddział w L. za pośrednictwem A. M. (1) wniosku o pożyczkę w wysokości 50.000 złotych, czym wprowadził pracowników Banku (...) S.A. Oddział w L. w błąd co do możliwości finansowych i zamiaru spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, doprowadzając Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 50.000 złotych, stanowiącej kwotę pożyczki przyznanej K. W.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XXXIV.

w okresie od 23 marca 2009 r. do 27 marca 2009 roku w L., czynem ciągłym, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą i A. M. (1), prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, czynem ciągłym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził Bank (...) S.A. do zawarcie z inną ustaloną osobą umowy pożyczki numer (...) w ten sposób, że wspólnie z A. M. (1) dostarczył innej ustalonej osobie stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie z dnia 23.03.2009 r. o jego zatrudnieniu w firmie (...) M. W. (1) na stanowisku kierownika ze średnim miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 5.500 złotych brutto, a także stwierdzającą nieprawdę i sfałszowaną fakturę VAT nr (...) wystawioną rzekomo przez Ż. S. prowadzącą firmę (...), a opiewającą na kwotę 24.400 złotych, które to dokumenty miały istotne znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpatrzenia złożonego następnie przez inną ustaloną osobę w Banku (...) S.A. Oddział w L. za pośrednictwem A. M. (1) wniosku o pożyczkę w wysokości 60.000 złotych, czym wprowadził pracowników Banku (...) S.A. Oddział w L. w błąd co do możliwości finansowych i zamiaru spłaty pożyczki przez pożyczkobiorcę, doprowadzając Bank (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 60.000 złotych, stanowiącej kwotę pożyczki przyznanej innej ustalonej osobie,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XXXV.

w okresie od 7 maja 2009 roku do 15 maja 2009 roku w L., działając czynem ciągłym i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, reprezentując firmę (...), udzielił M. D. (1) pomocy do przedłożenia w (...) Banku S.A. Oddział w L. stwierdzający nieprawdę dokumentów w ten sposób, że dostarczył M. D. (1) stwierdzające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) M. D. (2)

oraz umożliwił dostarczenie M. D. (1) stwierdzających nieprawdę druków (...), mając świadomość, że dokumenty te stwierdzają nieprawdę i zostaną one przedłożone w banku w celu uzyskania kredytu hipotecznego,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XXXVI.

w maju 2009 roku, dokładnej daty nie ustalono, w L., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dwukrotnie podzegał I. S. do złożenia w toku śledztwa 2 Ds. 136/09 fałszywych zeznań w charakterze świadka w ten sposób, że nakłaniał ją do złożenia zeznań o treści korzystnych dla A. M. (1), a mianowicie, że to I. S. wypisała zaświadczenie o jej zatrudnieniu w firmie (...), które następnie przedłożyła w (...) im. (...) w K. bez wiedzy i zgody A. M. (1),

tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XXXVII.

w dniu 2 lipca 2009 roku, w L., podzegał K. T. (obecnie noszącą nazwisko I.) do złożenia w toku śledztwa 2 Ds. 136/09 fałszywych zeznań w charakterze świadka w ten sposób, że nakłaniał ją do złożenia zeznań o treści korzystnych dla niego i dla A. M. (1), a mianowicie, że K. F. i E. F. sami przynosili do biura (...) wszystkie dokumenty niezbędne do uzyskania kredytów i pożyczek, domagając się kolejnych kredytów i pożyczek, a także, że K. T. faktycznie nie pracowała w w.w. biurze kredytowym, a jedynie bywała w tym biurze w celu przyuczenia,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.;

XXXVIII.

w dniu 10 lipca 2009 roku, w L., podzegał I. S. do złożenia w toku śledztwa 2 Ds. 136/09 fałszywych zeznań w charakterze świadka w ten sposób, że nakłaniał ją do złożenia zeznań o treści korzystnych dla A. M. (1), a mianowicie, że to I. S. wypisała zaświadczenie o jej zatrudnieniu w firmie (...), które następnie przedłożyła w (...) im. (...) w K. bez wiedzy i zgody A. M. (1),

tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.

Oskarżona M. M. (1) stanęła pod zarzutami *tego, że:*

XXXIX.

w okresie od 27 lipca 2007 roku do sierpnia 2007 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z E. F. i K. F., czynem ciągłym, przedłożyła w Banku (...) wniosek o pożyczkę w wysokości 42.000 złotych, zawierający nierzetelne oświadczenie K. F. o jego rzekomym zatrudnieniu w firmie (...) Sp. z o.o. w K., a także stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie o zatrudnieniu w w.w. firmie, które to dokumenty miały istotne znaczenie prawne przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie rozpoznania wniosku,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

XL.

w okresie od 15 stycznia 2009 roku do 26 stycznia 2009 roku w L., działając wspólnie i w porozumieniu z M. B., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu uzyskania dla M. B. kredytu gotówkowego w kwocie 99.990 złotych, prowadząc działalność gospodarczą w zakresie pośrednictwa finansowego, przedłożyła w mBanku wraz z wnioskiem o udzielenie kredytu gotówkowego w kwocie 99.990 złotych, stwierdzające nieprawdę i sfałszowane zaświadczenie o jej zatrudnieniu i osiągniętych dochodach w spółce (...)P.E.” Sp. z o.o. z dnia 15.01.2009 r., wystawione rzekomo przez główną księgową o nazwisku B. Ż., a także stwierdzający nieprawdę i sfałszowany wydruk operacji na prowadzonym przez (...) S.A. Oddział w N. S. rachunku bankowym nr (...) za okres od 29.08.2008 r. do 14.01.2009 r., które to dokumenty miały istotne znaczenie przy rozpatrywaniu w.w. wniosku,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z dnia 2 maja 2013r., w sprawie II K 45/12 Sąd Rejonowy w Lesznie:

1.

oskarżoną **A. M. (I)** uznał za winną zarzucanego jej w pkt. **I** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, przyjmując jednak, że do jego popełnienia doszło w okresie od 23 lutego 2009 roku do dnia 27 lutego 2009 roku, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

2.

oskarżoną **A. M. (I)** uznał za winną zarzucanego jej w pkt. **II** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

3.

oskarżoną **A. M. (I)** uznał za winną zarzucanego jej w pkt. **III** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, tj. przestępstwa z art. art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

4.

oskarżoną **A. M. (I)** uznał za winną zarzucanego jej w pkt. **IV** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, przyjmując jednak, że do jego popełnienia doszło w warunkach czynu ciągłego, co stanowi przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

5.

oskarżoną **A. M. (I)** uznał za winną zarzucanego jej w pkt. **VII** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, przyjmując jednak, że do jego popełnienia doszło w okresie od 1 kwietnia 2009 roku do dnia 2 kwietnia 2009 roku, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

6.

oskarżoną **A. M. (I)** uznał za winną zarzucanego jej w pkt. **VIII** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

7.

oskarżoną **A. M. (I)** uznał za winną zarzucanego jej w pkt. **IX** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, przyjmując jednak, że do jego popełnienia doszło w L. i P., tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

8.

oskarżoną **A. M. (I)** uznał za winną zarzucanego jej w pkt. **X** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

9.

oskarżoną **A. M. (I)** uznał za winną zarzucanego jej w pkt. **XI** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

10.

oskarżoną **A. M. (I)** uznał za winną zarzucanego jej w pkt. **XII** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, przyjmując jednak, że do jego popełnienia doszło w okresie od 18 marca 2009 roku do 19 marca 2009 roku oraz, że numer zawartej umowy pożyczki to (...), a także, że do jego popełnienia doszło w warunkach czynu ciągłego, co stanowiło przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

11.

oskarżoną **A. M. (I)** uznał za winną zarzucanego jej w pkt. **XIII** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, przyjmując jednak, że do jego popełnienia doszło w okresie od 12 lutego 2009 roku do 20 lutego 2009 roku, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

12.

oskarżoną **A. M. (I)** uznał za winną zarzucanego jej w pkt. **XVI** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, przyjmując jednak, że do jego popełnienia doszło w okresie od 25 marca 2009 roku do dnia 1 kwietnia 2009 roku, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

13.

przyjmując, że oskarżona **A. M. (I)** czynów opisanych w pkt. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 wyroku dopuściła się w ramach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., wymierzył jej za nie na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. i art. 91 § 1 k.k. karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł,

14.

na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej **A. M. (1)** przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstw wskazanych w pkt. 13 wyroku w kwocie 74.658,02 zł,

15.

na podstawie art. 41 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonej **A. M. (1)** zakaz wykonywania zawodu pośrednika finansowego oraz zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego na okres 5 lat,

16.

oskarżoną **A. M. (I)** uznał za winną zarzucanego jej w pkt. **V** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, przyjmując jednak, że do jego popełnienia doszło w okresie od 13 marca 2009 roku do dnia 31 marca 2009 roku i w warunkach czynu ciągłego, co stanowiło przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł,

17.

na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej **A. M. (1)** przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa wskazanego w pkt. 16 wyroku w kwocie 3.500 zł,

18.

na podstawie art. 41 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonej **A. M. (1)** zakaz wykonywania zawodu pośrednika finansowego oraz zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego na okres 1 roku,

19.

oskarżoną **A. M. (I)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego jej w pkt. **VI** czynu, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

20.

oskarżoną **A. M. (I)** uznał za winną zarzucanego jej w pkt. **XIV** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, przyjmując jednak, że do jego popełnienia doszło w okresie od 4 lipca 2008 roku do 7 lipca 2008 roku i w warunkach czynu ciągłego, co stanowiło przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł,

21.

na podstawie art. 41 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonej **A. M. (1)** zakaz wykonywania zawodu pośrednika finansowego oraz zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego na okres 1 roku,

22.

oskarżoną **A. M. (I)** uznał za winną zarzucanego jej w pkt. **XV** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, przyjmując jednak, że do jego popełnienia doszło w okresie od 9 czerwca 2008 roku do 11 czerwca 2008 roku i w warunkach czynu ciągłego, co stanowiło przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to

na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł,

23.

na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej A. M. (1) przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa wskazanego w pkt. 22 wyroku w kwocie 6.600 zł,

24.

na podstawie art. 41 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonej A. M. (1) zakaz wykonywania zawodu pośrednika finansowego oraz zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego na okres 1 roku,

25.

oskarżoną A. M. (1) uznał za winną zarzucanego jej w pkt. *XVII* czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, przyjmując jednak, że do jego popełnienia doszło w dniach 5 grudnia 2007 roku i 12 grudnia 2007 roku i w warunkach czynu ciągłego oraz, że przedłożony stwierdzający nieprawdę i sfalszowany wydruk operacji na prowadzonym przez (...) S.A. Oddział w N. S. obejmował okres od 30 sierpnia 2007 roku do 30 listopada 2007 roku, co stanowiło przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

26.

oskarżoną A. M. (1) uznał za winną zarzucanego jej w pkt. *XVIII* czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

27.

oskarżoną A. M. (1) uznał za winną zarzucanego jej w pkt. *XIX* czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, przyjmując jednak, że do jego popełnienia doszło w okresie od 19 grudnia 2007 roku do dnia 9 stycznia 2008 roku, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

28.

przyjmując, że oskarżona A. M. (1) czynów opisanych w pkt. 25, 26 i 27 wyroku dopuściła się w ramach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., wymierzył jej za nie na podstawie art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

29.

na podstawie art. 41 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonej A. M. (1) zakaz wykonywania zawodu pośrednika finansowego oraz zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego na okres 2 lat,

30.

oskarżoną A. M. (1) uznał za winną zarzucanego jej w pkt. *XX* czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

31.

na podstawie art. 41 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonej A. M. (1) zakaz wykonywania zawodu pośrednika finansowego oraz zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego na okres 1 roku,

32.

na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonej A. M. (1) w pkt. 13, 16, 20, 22, 28 i 30 wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonej *karę łączną* 3 lat pozbawienia wolności,

33.

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonej w pkt. 33 A. M. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 23 kwietnia 2009 r. do dnia 27 kwietnia 2009 r. (tj. 5 dni),

34.

na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzone oskarżonej A. M. (1) w pkt. 13, 16, 20, 22 wyroku kary grzywny połączył i wymierzył oskarżonej **kare łączną grzywny** w wymiarze 350 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł,

35.

na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonej A. M. (1) w pkt. 15, 18, 21, 24, 29 i 31 wyroku zakazy wykonywania zawodu i prowadzenia działalności gospodarczej i wymierzył oskarżonej **łączny środek karny** zakazu wykonywania zawodu pośrednika finansowego oraz zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego na okres 8 lat,

36.

oskarżonego A. Z. uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. **XXI** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, przyjmując jednak, że do jego popełnienia doszło w okresie od 23 lutego 2009 roku do dnia 27 lutego 2009 roku, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

37.

oskarżonego A. Z. uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. **XXII** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

38.

oskarżonego A. Z. uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. **XXIII** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

39.

oskarżonego A. Z. uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. **XXIV** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, przyjmując jednak, że do jego popełnienia doszło w warunkach czynu ciągłego, co stanowi przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

40.

oskarżonego A. Z. uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. **XXVII** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, przyjmując jednak, że do jego popełnienia doszło w okresie od 1 kwietnia 2009 roku do dnia 2 kwietnia 2009 roku, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

41.

oskarżonego A. Z. uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. **XXVIII** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

42.

oskarżonego A. Z. uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. **XXIX** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, przyjmując jednak, że do jego popełnienia doszło w L. i P., tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

43.

oskarżonego A. Z. uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. **XXX** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

44.

oskarżonego A. Z. uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. **XXXI** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

45.

oskarżonego **A. Z.** uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. **XXXII** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, przyjmując jednak, że do jego popełnienia doszło w okresie od 18 marca 2009 roku do 19 marca 2009 roku oraz, że numer zawartej umowy pożyczki to (...), a także, że do jego popełnienia doszło w warunkach czynu ciągłego, co stanowiło przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

46.

oskarżonego **A. Z.** uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. **XXXIII** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, przyjmując jednak, że do jego popełnienia doszło w okresie od 12 lutego 2009 roku do 20 lutego 2009 roku, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

47.

oskarżonego **A. Z.** uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. **XXXIV** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, przyjmując jednak, że do jego popełnienia doszło w okresie od 25 marca 2009 roku do dnia 1 kwietnia 2009 roku, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

48.

przyjmując, że oskarżony **A. Z.** czynów opisanych w pkt. 36, 37, 38, 39, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 46 i 47 wyroku dopuścił się w ramach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu za nie na podstawie art. 286 § 1 k.k. i art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. i art. 91 § 1 k.k. karę 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł,

49.

na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **A. Z.** przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstw wskazanych w pkt. 48 wyroku w kwocie 74.658,01 zł,

50.

na podstawie art. 41 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego **A. Z.** zakaz wykonywania zawodu pośrednika finansowego oraz zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego na okres 5 lat,

51.

oskarżonego **A. Z.** uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. **XXV** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, przyjmując jednak, że do jego popełnienia doszło w okresie od 13 marca 2009 roku do dnia 31 marca 2009 roku i w warunkach czynu ciągłego, co stanowiło przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł,

52.

na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **A. Z.** przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa wskazanego w pkt. 51 wyroku w kwocie 3.500 zł,

53.

na podstawie art. 41 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego **A. Z.** zakaz wykonywania zawodu pośrednika finansowego oraz zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego na okres 1 roku,

54.

oskarżonego **A. Z.** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu w pkt. **XXVI** czynu, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

55.

oskarżonego **A. Z.** uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. **XXXV** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, tj. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnionego w sposób wyżej opisany i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

56.

na podstawie art. 41 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego **A. Z.** zakaz wykonywania zawodu pośrednika finansowego oraz zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego na okres 1 roku,

57.

oskarżonego **A. Z.** uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. **XXXVI** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

58.

oskarżonego **A. Z.** uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. **XXXVII** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.,

59.

oskarżonego **A. Z.** uznał za winnego zarzucanego mu w pkt. **XXXVIII** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k.,

60.

przyjmując, że oskarżony **A. Z.** czynów opisanych w pkt. 57, 58 i 59 dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., wymierzył mu za nie na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

61.

na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu **A. Z.** w pkt. 48, 51, 55 i 60 wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu **karę łączną 2 lat i 10 miesięcy** pozbawienia wolności,

62.

na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu w pkt. 61 wyroku **A. Z.** kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 15 lipca 2009 r. do dnia 7 października 2009 r. (tj. 85 dni),

63.

na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzone oskarżonemu **A. Z.** w pkt. 48, 51, wyroku kary grzywny połączył i wymierzył oskarżonemu **karę łączną grzywny** w wymiarze 280 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł,

64.

na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego **A. Z.** w pkt. 50, 53, 56 wyroku zakazy wykonywania zawodu i prowadzenia działalności gospodarczej i wymierzył oskarżonemu **łączny środek karny** zakazu wykonywania zawodu pośrednika finansowego oraz zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego na okres 6 lat,

65.

na podstawie art. 415 § 4 k.p.k. zasądził od oskarżonych **A. M. (1)** i **A. Z.** solidarnie odszkodowanie na rzecz pokrzywdzonego Banku (...) z siedzibą we **W.** (następcy prawnego (...) Banku **S.A.** z siedzibą w **W.**) w kwocie 42.752,79 zł wraz z ustawowymi odsetkami do dnia zapłaty liczonymi od dnia:

a)

a)

27 lutego 2009 r. od kwoty 23.437,79 zł, przy czym odpowiedzialność oskarżonych A. M. (1) i A. Z. za naprawienie szkody do tej wysokości jest solidarna z odpowiedzialnością E. F. oraz K. F. wynikającą z pkt. 8 tiret pierwszy i pkt. 16 tiret pierwszy wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 4 kwietnia 2012 r., sygn. akt II K 175/12,

b)

10 kwietnia 2009 r. od kwoty 19.315,00 zł, przy czym odpowiedzialność oskarżonych A. M. (1) i A. Z. za naprawienie szkody do tej wysokości jest solidarna z odpowiedzialnością T. F. wynikającą z pkt. 21 tiret drugi wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 4 kwietnia 2012 r., sygn. akt II K 175/12,

2.

na podstawie art. 415 § 4 k.p.k. zasądził od oskarżonych A. M. (1) i A. Z. solidarnie odszkodowanie na rzecz pokrzywdzonego Banku (...) S.A. z siedzibą w W. w kwocie 347.023,57 zł wraz z ustawowymi odsetkami do dnia zapłaty liczonymi od dnia:

a)

26 lutego 2009 r. od kwoty 53.987,89 zł, przy czym odpowiedzialność oskarżonych A. M. (1) i A. Z. za naprawienie szkody do tej wysokości jest solidarna z odpowiedzialnością E. F. oraz K. F. wynikającą z pkt. 8 tiret czwarty i pkt. 16 tiret czwarty wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 4 kwietnia 2012 r., sygn. akt II K 175/12,

b)

2 stycznia 2009 r. od kwoty 70.471,98 zł, przy czym odpowiedzialność oskarżonych A. M. (1) i A. Z. za naprawienie szkody do tej wysokości jest solidarna z odpowiedzialnością T. F. wynikającą z pkt. 21 tiret trzeci wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 4 kwietnia 2012 r., sygn. akt II K 175/12,

c)

27 lutego 2009 r. od kwoty 50.616,25 zł, przy czym odpowiedzialność oskarżonych A. M. (1) i A. Z. za naprawienie szkody do tej wysokości jest solidarna z odpowiedzialnością W. S. (1) do kwoty 27.500 zł wynikającą z pkt. 35 tiret drugi wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 4 kwietnia 2012 r., sygn. akt II K 175/12,

d)

18 marca 2009 r. od kwoty 75.589,58 zł, przy czym odpowiedzialność oskarżonych A. M. (1) i A. Z. za naprawienie szkody do tej wysokości jest solidarna z odpowiedzialnością Ź. S. wynikającą z pkt. 27 tiret pierwszy wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 4 kwietnia 2012 r., sygn. akt II K 175/12,

e)

20 lutego 2009 r. od kwoty 45.355,47 zł, przy czym odpowiedzialność oskarżonych A. M. (1) i A. Z. za naprawienie szkody do tej wysokości jest solidarna z odpowiedzialnością K. W. wynikającą z pkt. 32 tiret drugi wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 4 kwietnia 2012 r., sygn. akt II K 175/12,

f)

2 kwietnia 2009 r. od kwoty 51.002,40 zł,

3.

na podstawie art. 415 § 4 k.p.k. zasądził od oskarżonych A. M. (1) i A. Z. solidarnie odszkodowanie na rzecz pokrzywdzonego (...) Banku S.A. z siedzibą w W. (następcy prawnego (...) Banku S.A. z siedzibą w K.) w kwocie 19.261,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 31 marca 2009 r. do dnia zapłaty, przy czym odpowiedzialność oskarżonych A. M. (1) i A. Z. za naprawienie szkody do tej wysokości jest solidarna z odpowiedzialnością E. F. oraz K. F. wynikającą z pkt. 8 tiret trzeci i pkt. 16 tiret trzeci wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 4 kwietnia 2012 r., sygn. akt II K 175/12,

4.

na podstawie art. 415 § 4 k.p.k. zasądził od oskarżonej A. M. (1) odszkodowanie na rzecz pokrzywdzonego (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. w kwocie 83.454,74 zł wraz z ustawowymi odsetkami do dnia zapłaty liczonymi od dnia:

a)

7 lipca 2008 r. od kwoty 32.700,64 zł, przy czym odpowiedzialność oskarżonej A. M. (1) za naprawienie szkody do tej wysokości jest solidarna z odpowiedzialnością K. W. wynikającą z pkt. 32 tiret pierwszy wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 4 kwietnia 2012 r., sygn. akt II K 175/12,

b)

11 czerwca 2008 r. od kwoty 50.754,10 zł, przy czym odpowiedzialność oskarżonej A. M. (1) za naprawienie szkody do tej wysokości jest solidarna z odpowiedzialnością Ż. S. wynikającą z pkt. 27 tiret drugi wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 4 kwietnia 2012 r., sygn. akt II K 175/12,

5.

oskarżoną **M. M. (I)** uznał za winną zarzucanego jej w pkt. **XXXIX** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 58 § 3 k.k. wymierzył jej karę 5 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym,

6.

na podstawie art. 41 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonej M. M. (1) zakaz wykonywania zawodu pośrednika finansowego oraz zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego na okres 1 roku,

7.

oskarżoną **M. M. (I)** uznał za winną zarzucanego jej w pkt. **XL** czynu popełnionego w sposób wyżej opisany, tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 58 § 3 k.k. wymierzył jej karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym,

8.

na podstawie art. 41 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonej M. M. (1) zakaz wykonywania zawodu pośrednika finansowego oraz zakaz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego na okres 1 roku,

9.

na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonej M. M. (1) w pkt. 69 i 71 kary ograniczenia wolności połączył i wymierzył oskarżonej **karę łączną** 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym,

10.

na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonej M. M. (1) w pkt. 70 i 72 wyroku zakazy wykonywania zawodu i prowadzenia działalności gospodarczej i wymierzył oskarżonej **łączny środek karny** zakazu wykonywania zawodu pośrednika finansowego oraz zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego na okres 1 roku.

Przedmiotowy wyrok zaskarżył **apelacją obrońca wszystkich oskarżonych**, kwestionując go w całości i zarzucając mu:

- w stosunku do oskarżonych M. M. (1) i A. M. (1) obrazę przepisu art. 41 § 1 k.k. oraz w stosunku do oskarżonego A. Z. obrazę przepisu art. 41 § 1 i 2 k.k., polegających na:
- orzeczeniu w stosunku do oskarżonej A. M. (1) w pkt 18, 21, 24, 29, 31 i 35, oraz M. M. (1) w pkt 69 i 72 sentencji zaskarżonego wyroku zakazu wykonywania zawodu pośrednika finansowego w łącznym wymiarze 8 lat oraz 1 roku, pomimo tego, że oskarżone w okresie objętym aktem oskarżenia nie wykonywały zawodu i nie pełniły stanowisk, których mogłyby nadużyć przy rzeczonym dokonywaniu zarzucanych im czynów;

- orzeczeniu w stosunku do A. Z. w pkt 50, 53, 56 i 64 sentencji zaskarżonego wyroku zakazu wykonywania zawodu pośrednika finansowego oraz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego w łącznym wymiarze 6 lat, pomimo tego, że oskarżony w okresie objętym aktem oskarżenia nie wykonywał zawodu i nie pełnił stanowisk, których mógłby nadużyć przy rzekomym dokonywaniu zarzucanych mu czynów, a nadto nie prowadził żadnej działalności gospodarczej, a już z pewnością związanej z pośrednictwem finansowym;
- obrazę przepisu art. 45 § 1 k.k. poprzez orzeczenie w stosunku do oskarżonej A. M. (1) w pkt 14, 17 i 23 oraz w stosunku do oskarżonego A. Z. w pkt 49 i 52 sentencji zaskarżonego wyroku przypadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej rzekomo z przestępstwa, pomimo tego, że w niniejszej sprawie doszło do ziszczenia się warunku określającego wyjątek unormowany w art. 45 § 1 zd. 2 nakazującego odstąpienie od orzekania przypadku korzyści majątkowej uzyskanej przez sprawcę z popełnienia przestępstwa, albowiem korzyść rzekomo osiągnięta przez oskarżonych podlega restytucji w całości na rzecz pokrzywdzonych, między innymi na mocy sentencji zaskarżonego orzeczenia Sądu Rejonowego w Lesznie, punktów 65, 66, 67 i 68, w których na podstawie art. 415 § 4 k.p.k. zasądzone od oskarżonych odszkodowanie w łącznej wysokości ponad 492 492, 12, podczas gdy bezpośrednio odniesiona przez nich korzyść majątkowa w postaci części kwot uzyskanych z kredytów, a przekazanych im przez sprawców rzekomo w ramach prowizji, łącznie wyniosła ok. 1/3 zasądzonej kwoty odszkodowania;
- obrazę przepisu art. 415 § 4 k.p.k. polegającego na zasądzeniu z urzędu od oskarżonych odszkodowania na rzecz pokrzywdzonych pomimo tego, że w niniejszej sprawie zachodzą przesłanki braku dopuszczalności orzeczenia tego środka wskazane w art. 415 § 4 zd. 2 k.p.k. w zw. z art. 65 § 1 pkt 5 k.p.k.;
- obrazę przepisu art. 5 § 1 k.p.k. poprzez wydanie wyroku i uznanie oskarżonego A. Z. winnym popełnienia przestępstw zarzucanych mu w punktach od XXI do XXXV komparycji zaskarżonego wyroku (za wyjątkiem czynu opisanego w pkt XXVI wyroku) pomimo oczywistego braku dowodów czy nawet zamkniętego łańcucha poszlak, pozwalających na przypisanie mu sprawstwa czy chociażby współsprawstwa w zakresie wymienionych zarzutów;
- naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 7 k.p.k. poprzez:
- rozważenie wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonych przy równoczesnym pominięciu, zlekceważeniu bądź sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego i wiedzy interpretacji dowodów przemawiających na korzyść oskarżonych;
- stosowanie różnych standardów oceny tych samych okoliczności w zależności od tego czy przemawiają na korzyść czy też na niekorzyść oskarżonych, przykładowo brak spójności zeznań świadków składających zeznania na niekorzyść oskarżonych świadczy zdaniem Sądu Rejonowego o ich spontaniczności i wiarygodności, a w przypadku zeznań na korzyść wręcz odwrotnie;
- sprzeczność istotnych ustaleń z zebrany w sprawie materiałem dowodowym;
- obrazę przepisu art. 169 k.p.k. i art. 170 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu i nieustosunkowanie się do wniosku obrony o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego specjalisty z zakresu ekspertyzy porównawczej pisma ręcznego złożonego na rozprawie w dniu 27 czerwca 2012r., w celu określenia czy zaświadczenie o zatrudnieniu I. S. z dnia 19 lutego 2009r. mogło zostać wypełnione ręką świadka K. I. (wówczas S.-T.);
- obrazę przepisu art. 410 k.p.k., poprzez pominięcie przy wyrokowaniu niemalże wszystkich okoliczności podważających wiarygodność głównych świadków oskarżenia, w szczególności świadka K. I. (dawniej S.-T.) oraz świadka I. S., jak również okoliczności świadczących, że od początku niniejszego postępowania organy prowadzące postępowanie rażąco naruszały zasadę obiektywizmu określoną w art. 4 k.p.k.;
- obrazę przepisu art. 424 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k. chociażby poprzez niewskazanie dlaczego przy ocenie wiarygodności zeznań świadka K. I. oraz zasadności linii obrony oskarżonych zaprzeczających jakoby podrabiali jakiekolwiek dokumenty, Sąd nie wziął pod uwagę całości treści opinii biegłego z zakresu ekspertyz porównawczych pisma ręcznego z dnia 11.02.2011r. nr HE-5480- (...), HE-5480- (...), wykluczającej oskarżonych z kręgu osób mogących dokonać fałszerstwa badanych dokumentów, a w szczególności faktu, że z treści opinii wynika niezbicie, że od K. I. jako od jedynej osoby objętej ekspertyzą nie tylko nie

pobrano porównawczego materiału bezwplywowego (str. 14 opinii, karta 1669 akt), który w świetle treści opinii z wysokim prawdopodobieństwem potwierdziłby okoliczność sfalszowania przez K. I. podpisu J. M. (k. 1668 akt), K. F. (k. 1669 akt), Ż. S. (k. 1679 akt), K. G. (k. 1680 akt), M. W. (k. 1680 akt), lecz nawet jako od jedynej nie pobrano wpływowego materiału porównawczego o treści „M. W.”, w celu zweryfikowania badanego materiału dowodowego, to jest sfalszowanego podpisu o treści „M. W.” (k. 1680 in fine akt), co stanowi oczywiste i w świetle okoliczności sprawy być może świadome niedopełnienie obowiązków przez organ pobierający próbki pisma;

- rażąco obrazę przepisu art. 358 k.p.k. poprzez odmowę wyrażenia zgody na utrwalanie przez obrońcę oskarżonych przebiegu rozpraw w dniu 26 czerwca 2012r. i dalszych na podstawie nieistniejących przesłanek, co mogło mieć wpływ na sposób procedowania i w efekcie na treść orzeczenia;
- rażąco bezwzględność orzeczonych wobec oskarżonych A. M. (1) i A. Z. kar, w tym w szczególności bezwzględnych pozbawienia wolności oraz dodatkowych środków karnych, pomiędzy karą zasłużoną – sprawiedliwą, a rzeczywiście wymierzona.

W konsekwencji podniesionych zarzutów, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonych od wszystkich postawionych im zarzutów, a ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W piśmie z dnia 11 grudnia 2013r. stanowiącym uzupełnienie apelacji, obrońca oskarżonych uzasadnił szczegółowo podniesiony wcześniej zarzut błędnej oceny dowodów dokonanej przez Sad Rejonowy, domagając się uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych A. M. (1), A. Z. i M. M. (1) była celowa, gdyż okazała się w pewnym zakresie zasadna i w efekcie doprowadziła do częściowej zmiany zaskarżonego wyroku .

Na wstępie należy zauważyć, iż Sąd I instancji rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku przewodu sądowego, a na ich podstawie dokonał w pełni prawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd Rejonowy do przypisanych oskarżonym czynów zastosował też prawidłowe kwalifikacje prawne. Należy przy tym wykazać winę i sprawstwo wszystkich oskarżonych, a swoje stanowisko w sposób całkowicie przekonujący umotywował w pisemnym uzasadnieniu. Uzasadnienie to jako pełne, jasne i logiczne, odpowiada wymogom z art. 424 k.p.k., umożliwiając kontrolę odwoławczą zaskarżonego rozstrzygnięcia. Natomiast korekty wymagały rozstrzygnięcia w zakresie wymierzonych środków karnych w postaci zakazu wykonywania zawodu pośrednika finansowego oraz prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego oraz dotyczące orzeczonego przepadku korzyści majątkowej.

W pierwszym rzędzie, należy stwierdzić, iż w przekonaniu Sądu odwoławczego, Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy art. 424 k.p.k.

Należy przypomnieć, że uzasadnienie wyroku stanowi integralną część orzeczenia i pełni niezmiernie istotną rolę jako źródło informacji dla stron, dla których motyw, jakimi kierował się sąd, wydając wyrok, mogą mieć zasadnicze znaczenie przy podejmowaniu decyzji w przedmiocie poddania go kontroli instancyjnej. Instytucja uzasadniania zarówno faktycznych, jak i prawnych aspektów wyroku jest przejawem kontrolowanej swobodnej oceny dowodów, gdyż uzasadnienie stwarza stronie możliwość podważania argumentacji sądu, a sądowi kontrolującemu - zbadania prawidłowości rozumowania sądu I instancji. Uzasadnienie wyroku powinno wskazywać logiczny proces, który doprowadził sąd do wniosku o winie lub niewinności oskarżonego. Treść uzasadnienia musi tym samym ustalać a posteriori ten proces myślowy, który przebiegał w czasie narady, poprzedzając wydanie wyroku (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29.09.1973 r., II KR 105/73, OSNPG 3-4/1974, poz. 47). Uwzględnienie wskazań zawartych w art. 424 k.p.k. pozwala uznać za prawidłowe sporządzenie tego uzasadnienia według następującego schematu:

a) ustalenia sądu co do okoliczności istotnych dla wszelkich rozstrzygnięć w sprawie,

b) przedstawienie przeprowadzonych dowodów, a nie ich streszczenie (SN II KR 86/75, OSNPG 1975, nr 10, poz. 103), z jednoczesnym dokonaniem ich oceny i określeniem znaczenia dla przyjętych ustaleń, we wzajemnym ich powiązaniu (SN II KR 277/86, OSNPG 1987, nr 7, poz. 89),

c) przedstawienie podstaw merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie, właściwych dla wyroku skazującego, uniewinniającego albo wyroku innego rodzaju, np. warunkowo umarzającego postępowanie,

d) rozważania dotyczące innych merytorycznych rozstrzygnięć w sprawie, np. co do powództwa cywilnego,

e) wyjaśnienie podstawy prawnej dotyczącej rozstrzygnięć z pkt c) i d) oraz jako ostatnia kwestia podstawa rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

Z uwagi na podniesione w środku odwoławczym obrońcy oskarżonego zarzuty, należy w tym miejscu szczególnie wyraźnie podkreślić doniosłą rolę ustaleń faktycznych rozumianych jako przedstawienie najistotniejszych faktów i okoliczności, uznanych przez sąd za ostatecznie udowodnione. Dotyczy to szczególnie faktów i okoliczności mających znaczenie dla ustalenia odpowiedzialności oskarżanego (lub braku takiej odpowiedzialności) z punktu widzenia tych przepisów materialnoprawnych, których naruszenie zarzucał oskarżyciel publiczny w akcie oskarżenia. Z tego punktu widzenia ustalenie podstawy faktycznej przybiera w swej zasadniczej części opisową i rozwiniętą postać konkluzji aktu oskarżenia albo – jeśli doszło w wyroku do istotnej modyfikacji opisu czynu przypisanego w porównaniu z czynem zarzucanym – rozwiniętą część dyspozytywną wyroku dotyczącą właśnie czynu przypisanego. Niezależnie od charakteru czynu przypisywanego istotnym elementem z zakresu podstawy faktycznej wyroku będzie ustalenie motywów i pobudek działania sprawcy (por. „Elementy metodyki pracy sędziego w sprawach karnych” P. Hofmański, St. Zabłocki, W-wa 2006, str. 269-270). Ustalenia faktyczne winny precyzyjnie przedstawiać nie tylko stronę przedmiotową czynu, a więc znamiona czasownikowe określające czynność sprawczą i przedmiot czynności wykonawczej, ale także znamiona strony podmiotowej odnoszące się do (...) zamiarów, motywów, postaw i innych kategorii podmiotowych, charakteryzujących stany i procesy psychiczne uczestników zdarzeń będących przedmiotem procesu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2007 r., V KK 226/06, Lex 277253, Prok.i Pr. 2007/12/19). Uzasadnienie orzeczenia wydanego przez Sąd winno, zatem zawierać szczegółowe wskazanie przesłanek wydania tego orzeczenia przez wyczerpujące, wszechstronne odniesienie się do wszystkich faktów i okoliczności mających znaczenie w sprawie. Jest to efektem tego, że uzasadnienie wyroku Sądu I instancji ma przedstawiać stanowisko tego sądu, którego badanie jest przedmiotem kontroli odwoławczej. Reasumując, podstawą faktyczną uzasadnienia wyroku powinno być przytoczenie z całą ścisłością strony faktycznej sprawy i poparcie każdego ustalenia dowodami, na których podstawie sąd ustalenie to przyjął.

W ocenie Sądu odwoławczego, uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiadało wszelkim, wskazanym wyżej, regułom jego sporządzania i pozwoliło na szczegółową kontrolę zaskarżonego rozstrzygnięcia. Przede wszystkim, Sąd Rejonowy nie ograniczył się do sumarycznego powołania wszystkich dowodów, ale omówił je szczegółowo, wskazując każdorazowo który z nich zasługuje na wiarę, w jakiej części, ewentualnie które nie miały istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, na co wskazuje jednoznacznie uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia (k. 3555 i nast. akt, str. 1 i nast. uzasadnienia). Należy w szczególności podkreślić, iż Sąd Rejonowy zanalizował również i te dowody, które nie miały bezpośredniego znaczenia dla odpowiedzialności oskarżonych (np. zeznania świadków M. M. (2) i W. S. (2), k. 3578v i 3579 akt, str. 48-49 uzasadnienia), każdorazowo również wyczerpująco podawał powody, dla których pewnym dowodom odmawiał nadania waloru wiarygodności. W tym miejscu należy wyraźnie wskazać, że Sąd Rejonowy poddał wnikliwej ocenie również treść wyjaśnień oskarżonych, którym tylko marginalnie nadał przymiot wiarygodności, co następnie szczegółowo wyjaśnił, na co jednoznacznie wskazuje staranna analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku, a którą Sąd odwoławczy się powołuje, aby jej nie powielać (k. 3577 i nast. akt, str. 45 i nast. uzasadnienia). Starannej i szczegółowej analizy dokonał Sąd I instancji także w odniesieniu do wszystkich pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów, które z uwagi na obszerność niniejszej sprawy pogrupował w stosowne wątki odpowiadające poszczególnym zarzutom postawionym każdemu z oskarżonych. Warto w tym miejscu dodać, że ewentualne zarzuty apelującego dotyczące nieprawidłowej w jego cenie oceny wiarygodności niektórych dowodów (jak zeznań świadka K. I. czy treści opinii biegłego z zakresu ekspertyz porównawczych pisma ręcznego), winny ewentualnie doprowadzić do sformułowania zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. a nie art. 424 § 1 i 2 k.p.k. Nadto Sąd odwoławczy nie dopatrzył się, by Sąd I instancji ustalił stan faktyczny niniejszej sprawy, tylko ogólnie kreśląc zarys tychże ustaleń. Wręcz przeciwnie, zdaniem Sądu Okręgowego ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie zostały poczynione skrupulatnie i szczegółowo, Sąd Rejonowy dokładnie opisał zdarzenia, będące przedmiotem niniejszego postępowania i towarzyszące

im okoliczności, a wynikiem powyższego jest treść pierwszych czterdziestu dwóch stron sporządzonego w sprawie uzasadnienia (k. 3555-3575v akt). Należy wskazać, iż wszystkie dowody, które posłużyły do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie zostały wymienione nie tylko na kartach 3576-3577 akt, ale również w treści samych ustaleń faktycznych (poszczególne dowody, które służyły ustaleniu okoliczności związanych z opisywanymi zarzutami), następnie zaś gruntownie omówione ze wskazaniem do udowodnienia jakich okoliczności służyły. Zresztą, należy zauważyć, że omówiona technika sporządzania uzasadnień w sprawach karnych jest typowa, powszechnie stosowana i nie budzi wątpliwości. Reasumując, w ocenie Sądu odwoławczego, przedmiotowe uzasadnienie jest jasne, zrozumiałe oraz przekonuje o słuszności rozstrzygnięcia, a przez to uwidocznia, jaką drogą przebiegało rozumowanie sądu, oraz jaki był przebieg procesu logicznego, który doprowadził sąd do wniosku wyrażonego w wyroku. Wbrew twierdzeniom apelującego obszerność pisemnych motywów wyroku bezpośrednio wynika z rozmiarów sprawy, okoliczności, że postawiono w niej zarzuty aż trzem osobom, z których dwie oskarżono o popełnienie kilkudziesięciu czynów i ilości zgromadzonego materiału dowodowego, opisanego szczegółowo w XX tomach akt. Zatem zupełnie bezzasadne i dowolne są sugestie jakoby Sąd Rejonowy sporządzał uzasadnienie jeszcze przed zakończeniem postępowania dowodowego, na poparcie czego zresztą skarżący nie powołuje żadnych rzetelnych argumentów.

W dalszej kolejności należy stwierdzić, że nieuprawniony jest zdaniem Sądu Odwoławczego, podniesiony w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 4 k.p.k. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 maja 2002 roku w sprawie o sygn. akt V KKN 90/01 (LEX nr 53913), przedmiotem uchybień, zarzucanych w skardze apelacyjnej lub kasacyjnej, mogą być tylko konkretne normy nakazujące (lub zakazujące) dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej. Tak więc zarzut obrazy art. 4 k.p.k., tak zresztą jak, jak i zarzut obrazy innej normy o charakterze ogólnym, nie może sam przez się stanowić podstawy apelacji lub kasacji.

Sąd Odwoławczy pragnie również zauważyć, że wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, Sąd Rejonowy nie naruszył dyspozycji art. 410 k.p.k. poprzez oparcie zaskarżonego rozstrzygnięcia na nieujawnionym w toku sprawy materiale dowodowym. Do takiego nie budzącego wątpliwości wniosku prowadzi wykładnia w/w przepisów oraz analiza sporządzonego przez Sąd I instancji uzasadnienia zaskarżonego wyroku, co niewątpliwie apelujący uczynił pobieżnie. Zgodnie bowiem z przepisem art. 410 k.p.k. podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Do całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie Sąd orzekający winien odnieść się przy tym w uzasadnieniu wyroku. O naruszeniu omawianego uregulowania można mówić więc jedynie wtedy, gdy Sąd nie odniósł się w uzasadnieniu wyroku do określonych ujawnionych w toku rozprawy okoliczności, co stanowi podstawę do przyjęcia domniemania, iż sąd nie uczynił owych okoliczności podstawą wyroku. Dokonując analizy sporządzonego przez Sąd Rejonowy w Lesznie uzasadnienia stwierdzić należy, iż w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w uzasadnieniu wyroku odniósł się do wszystkich okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej, co prowadzi do wniosku, iż wszystkie te okoliczności sąd brał pod uwagę przy formułowaniu rozstrzygnięcia w sprawie. Przedmiotowy zarzut jest zatem całkowicie bezzasadny bowiem – co trzeba stanowczo podkreślić – samo kwestionowanie przez apelującego zasadności dokonanej przez sąd oceny całokształtu dowodów przeprowadzonych na rozprawie nie może stanowić podstawy zarzutu naruszenia przedmiotowego przepisu i winno być rozważane li tylko w kontekście ewentualnego naruszenia przepisu art. 7 k.p.k.

Przechodząc w dalszej kolejności do podniesionego przez obrońcę oskarżonego zarzutu obrazy art. 5 § 1 k.p.k., należy stwierdzić, że został on postawiony nieprawidłowo, a w konsekwencji nieskutecznie. Sformułowana w § 1 art. 5 k.p.k. zasada domniemania niewinności należy do podstawowych praw człowieka i oznacza dla organu procesowego nakaz traktowania oskarżonego jak niewinnego, dopóki jego wina nie zostanie udowodniona i stwierdzona prawomocnym wyrokiem. W toku procesu to na oskarżycielu ciąży ciężar dowodu (obowiązek udowodnienia winy), zaś wszelkie akty procesowe podjęte w stosunku do oskarżonego, nie będące prawomocnym wyrokiem stwierdzającym jego winę, nie mogą przekreślić domniemania niewinności. Z uwagi na domniemanie niewinności wyrok uniewinniający zapada nie tylko wówczas, gdy udowodniono, że oskarżony jest niewinny, ale także - i przede wszystkim - wtedy, gdy nie udowodniono, że jest on winny zarzucanego czynu. Konsekwencją domniemania niewinności jest zasada *in dubio pro reo*, czyli nakaz tłumaczenia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego (art. 5 § 2 k.p.k.). Nakaz ten odnosi się jedynie do wątpliwości, które nie dają się usunąć. Organ procesowy powinien zatem dążyć przede wszystkim do wyeliminowania zaistniałych wątpliwości, czy to poprzez sięgnięcie do innych źródeł i środków dowodowych (np. dodatkowa opinia biegłego), czy też innych sposobów przeprowadzania dowodów (np. konfrontacja świadków) i dopiero gdy po wykorzystaniu istniejących możliwości wątpliwość istnieje nadal, winien sięgnąć po regułę z art. 5 § 2 k.p.k. W tym miejscu należy wskazać, iż Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się już na temat sposobu formułowania w środkach odwoławczych zarzutu naruszenia art. 5 § 2

k.p.k., tudzież innych norm o charakterze ogólnym, stwierdzając między innymi, że: „Nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., podnosząc wątpliwości strony co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego.” (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 4 kwietnia 2008r., w sprawie V KK 24/08, LEX nr 395213). Do naruszenia reguły in dubio pro reo mogłoby zatem dojść jedynie wtedy, gdyby Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie dostrzegł istnienie nie dających się usunąć wątpliwości, a mimo to nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Sytuacja taka w sprawie nie zaistniała, nie wskazywano więc na nią w apelacji.

Należy stanowczo stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, możliwe było ustalenie stanu faktycznego w sposób stanowczy, bez konieczności tworzenia alternatywnych wersji zdarzeń. Natomiast, należy wyraźnie stwierdzić, iż z takimi wątpliwościami, o jakich mowa powyżej nie można utożsamiać odmiennej oceny przebiegu zdarzenia manifestowanej w apelacji przez jej autora. W przedmiotowej sprawie istniały wprawdzie dwie grupy przeciwstawnych sobie dowodów, ale Sąd I instancji ustalając przebieg wydarzeń, oparł się na dowodach, które wspierały przyjęty stan faktyczny z jednoczesnym przedstawieniem argumentacji przemawiającej za takim wyborem i wskazaniem, dlaczego nie dał wiary dowodom przeciwnym. Zatem, w zaistniałej sytuacji nie mogło dojść do naruszenia dyrektyw zawartych w art. 5 § 1 i 2 k.p.k., natomiast mogły zaistnieć wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, wskazywane przez apelującego, do których w dalszej części Sąd odwoławczy się odniósł.

Konfrontując ustalenia faktyczne z przeprowadzonymi dowodami trzeba stwierdzić, że dokonana przez Sąd I instancji meriti rekonstrukcja zdarzeń i okoliczności popełnienia przez oskarżonych zarzucanych im przestępstw nie wykazuje błędów i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym Sąd dał wiarę i na nich się oparł. Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów jest oceną logiczną, zgodną – co trzeba szczególnie podkreślić – z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. w sytuacji, gdy nie została ona zasadnie niczym podważona. Nie może jej podważyć w szczególności polemiczna w gruncie rzeczy apelacja obrońcy oskarżonych, która w istocie w ogóle nie zauważa i całkowicie pomija wszystko to, co legło u podstaw zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się in concreto do zarzutów apelacyjnych zawartych we wniesionym środku odwoławczym Sąd Okręgowy pragnie podnieść, iż w jego ocenie z zebranego w przedmiotowej sprawie i należycie ocenionego przez Sąd Rejonowy materiału dowodowego wynika niezbicie, iż wszyscy oskarżeni w niniejszej sprawie dopuścili się popełnienia zarzucanych im w akcie oskarżenia czynów (za wyjątkiem czynów z pkt VI i XXVI a/o co do oskarżonych A. M. (1) i A. Z.) i to w postaci przypisanej im przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku.

W pierwszym rzędzie, należy stwierdzić, że nie zasługują na uwzględnienie sugestie apelującego, jakoby organy prowadzące postępowanie przygotowawcze, a później Sąd orzekający celowo zaniedbywali swoje obowiązki, by w efekcie doprowadzić do skazania oskarżonych. Twierdzenia apelującego sugerujące swoisty spisek wymierzony w oskarżonych nie są poparte żadnymi rzetelnymi argumentami. W szczególności dowodów na potwierdzenie tej tezy nie dostarczają zarzuty nieprawidłowego procedowania w sprawie. Zresztą należy podkreślić, na co wskazywał sam obrońca oskarżonych, że na bieżąco skarżył on wadliwe jego zdaniem decyzje organów prowadzących postępowanie i w takim trybie były one rozpatrywane przez organy wyższego rzędu. Dodać również należy, że z całą pewnością nie zasługuje na uwzględnienie zarzut rażącej obrazy art. 358 k.p.k. poprzez odmowę wyrażenia zgody na utrwalanie przez obrońcę oskarżonych przebiegu rozpraw w dniu 26 czerwca 2012r. i dalszych. Przede wszystkim apelujący, podnosząc rzeczony zarzut w ogóle nie odniósł się do kwestii zasadniczej, a mianowicie jak powyższa okoliczność mogła wpłynąć na sposób procedowania i treść rozstrzygnięcia w sprawie, gdy tymczasem z treści przepisu art. 438 pkt 2 k.p.k. wprost wynika, że orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie tylko wtedy gdy naruszenie przepisów postępowania było tego rodzaju, że mogło mieć wpływ na treść wyroku. Sąd odwoławczy tymczasem takiego wpływu się nie dopatrywał, nie wskazywał nań również sam apelujący, który ograniczył się li tylko do podniesienia zarzutu obrazy wskazanego przepisu. Wreszcie, należy zaznaczyć, że abstrahując od prawdziwości twierdzeń skarżącego dotyczących „pozaprocessowych kontaktów z policją” byłego męża oskarżonej A. M. (1) czy jego uprzedniej karalności za występki znęcania nad byłą żoną, nie mogą one automatycznie przesądzić o tym, że wraz z policją, tudzież innymi osobami zaangażowanymi w niniejszą sprawę, zaplanował on z premedytacją spisek przeciwko A. M. (1). Apelujący na potwierdzenie swej tezy nie przedstawił żadnych dowodów, a jedynie nie poparte rzetelnymi argumentami domysły, które nie mogą odnieść spodziewanego skutku. Reasumując, w przekonaniu Sądu odwoławczego, to w jaki sposób procedowano w

niniejszej sprawie oraz treść wyroku nie uzasadnia przyjęcia twierdzenia, że organy prowadzące postępowanie oraz sąd orzekający nie dopełnili swoich obowiązków, przez co doprowadzili do skazania oskarżonych.

Przechodząc w dalszej kolejności do podniesionego w apelacji zarzutu niewłaściwej oceny dowodów, Sąd odwoławczy pragnie podkreślić, że i w tej kwestii stanowisko apelującego nie jest zasadne. Nie zasługują na uwzględnienie zarzuty obrońcy oskarżonego, jakoby jedyne czemu zawinił oskarżony A. Z. to fakt bycia partnerem życiowym oskarżonej A. M. (1), który powodował, że byli oni oboje postrzegani jako „nierozłączni” i tylko z tego powodu oskarżony Z. został uznany winnym zarzucanych mu czynów, mimo braku dowodów jego winę potwierdzających. Wbrew twierdzeniom apelującego, świadkowie zeznający w sprawie, jak K. I., ale także K. F., T. F. czy I. S. potwierdzali w swych relacjach, że oskarżony Z. zachowywał się w sposób wskazujący na to, że biuro prowadzi wspólnie z A. M. (1). Twierdzenia skarżącego, jakoby był li tylko kierowcą współoskarżonej są ukierunkowane jedynie na próbę umniejszenia jego roli w bezprawnym procederze i nie znajdują poparcia choćby w zasadach doświadczenia życiowego, w których świetle jest mało prawdopodobne, żeby A. Z. cały czas towarzysząc oskarżonej A. M. (1) pełnił tylko funkcję jej kierowcy. Zresztą powyższe nie wynika z relacji przesłuchanych świadków. Obrońca oskarżonych wybiórczo przytacza w uzasadnieniu apelacji poszczególne wypowiedzi świadków, które mają świadczyć o tym, że A. Z. nie był w ogóle zaangażowany w bezprawny proceder, lecz nawet one w ocenie Sądu odwoławczego przeczą lansowanej przez skarżącego tezie. I tak, dokonując analizy zeznań świadka K. F., należy wskazać, że oprócz jego wypowiedzi wskazujących, że to A. M. (1) go namawiała na zaciągnięcie kolejnego kredytu, często w milczącym towarzystwie (...), zaś oskarżony nie uczestniczył czynnie w rozmowach oraz prowadził samochód, to były wśród nich i takie, wcale nie mniej liczne, w których świadek wprost wskazywał, że to oskarżony liczył pieniądze na kalkulatorze, dzielił je wraz ze współoskarżoną na połowę i że to za ich wspólnym pośrednictwem starał się o pożyczki. Podobnie świadek E. F. podawała w toku postępowania, iż również sam oskarżony do niej dzwonił i nachalnie namawiał by K. F. jechał po kredyt, jak również nie miała wątpliwości, że jej syn brał kredyt za pośrednictwem nie tylko A. M. (1), ale i A. Z.. Wreszcie należy zaznaczyć, że to właśnie charakteryzuje konstrukcję współsprawstwa określonego w art. 18 § 1 k.k., że w sytuacji, gdy kilku oskarżonych działa wspólnie i w porozumieniu nie muszą oni wszyscy osobiście swoim zachowaniem wypełniać wszelkich znamion zarzucanych im czynów zabronionych, a mimo to ponoszą odpowiedzialność za całość popełnionego przestępstwa, także i w tej części, w której znamiona danego czynu zabronionego zostały wypełnione zachowaniem innego współsprawcy, gdyż wystarczy, że osoba tak działa w ramach uzgodnionego (także dorozumianego) podziału ról, umożliwiając innemu sprawcy wykonanie czynu (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 1 marca 2005r., w sprawach III KK 249/04, OSNKW 2005/7-8/63 oraz III KK 208/04, OSNKW 2005/7-8/62). Nadto, należy wskazać, że również zachowanie oskarżonego A. Z. po ujawnieniu inkryminowanych czynów mianowicie zacieranie śladów popełnionych przestępstw, namawianie świadków jak choćby K. I. czy I. S. do składania fałszywych zeznań potwierdza dodatkowo, że działał on w tym celu by umniejszyć swoją rolę w bezprawnym procederze.

Należy również wskazać, że Sąd odwoławczy w całej rozciągłości podziela dokonaną przez Sąd I instancji ocenę zeznań świadków K. F. i E. F., i aby jej nie powielać, na nią się powołuje (k. 3581-3585 akt, str. 54-61 uzasadnienia). W tym miejscu należy jedynie podkreślić, że relacje świadków były zasadniczo spójne i wzajemnie ze sobą korespondowały i co istotne wyłania się z nich pewien charakterystyczny sposób współpracy z oskarżonymi. Rację ma Sąd I instancji, że z racji ich uprzedniego skazania nie mieli oni obecnie żadnego interesu w tym, aby umniejszać swoją rolę w rzeczonych przestępstwach czy nadmiernie obciążać oskarżonych. Nadto ich zeznania znajdują odzwierciedlenie w relacjach pozostałych świadków jak choćby K. I. czy E. S.. Również fakt znalezienia w komputerze oskarżonej A. M. (1) oświadczenia świadka F. o skierowanie kwoty wypłaconej przez (...) Bank S.A. na jego rachunek bankowy przeczy stanowisku oskarżonych, że świadek przychodził do nich z gotowymi dokumentami. Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, iż z uwagi na brak stosownego wykształcenia i doświadczenia w praktykach bankowych, a przede wszystkim mając na względzie fakt upośledzenia umyślowego w stopniu lekkim K. F. trudno wyobrazić sobie, by E. F. wraz z synem wymyślili tak misterny plan wyłudzenia pieniędzy za pomocą zaciąganych kredytów i z sukcesem obciążyli winą za swoje bezprawne działania oskarżonych. Zresztą znamienne jest, że odnośnie zarzutów z pkt VI i XXVI a/o, co do których nie potwierdzono uczestnictwa w tych czynach oskarżonych, dokumentacja do P. została sporządzona na tyle nieudolnie, że nie przeszła pozytywnej weryfikacji przez bank, któremu nie udało się potwierdzić zatrudnienia K. F.. Zatem nie tyle prawdziwe jest stwierdzenie, że świadek F. samodzielnie wytwarzał fałszywe zatrudnienia o zatrudnieniu, co że usiłował zrobić to nieudolnie w związku z ubieganiem się o kredyt w P.. W pozostałych przypadkach, w których zdawał się na „pomoc” oskarżonych, etap weryfikacji przedkładanego zaświadczenia o zatrudnieniu przechodził pozytywnie. Należy jasno podkreślić, że krytyczna ocena relacji świadków odnośnie ubiegania się o kredyt w P. prawidłowo nie zdyskredytowała pozostałej części ich zeznań dotyczących okoliczności inkryminowanych czynów, które znalazły potwierdzenie także w pozostałych dowodach zgromadzonych w niniejszej

sprawie. W tym miejscu warto również podkreślić, mając na uwadze powyższe rozważania, że Sąd odwoławczy wbrew twierdzeniom apelującego, nie powziął żadnych wątpliwości co do prawidłowości oceny zeznań świadka W. W., którym Sąd Rejonowy odmówił przymiotu wiary. Zresztą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji wyczerpująco wymienił powody takiej decyzji, z których najistotniejszy jest ten, że odmiennie zeznania, pozytywnie zweryfikowane złożył świadek K. F., a także pewne okoliczności faktyczne (w/w znalezione oświadczenie na dysku komputera oskarżonej A. M. (1)) świadczyły o tym, iż dokumenty potrzebne do ubiegania się o kredyt przez świadka były wytwarzane przez oskarżonych, a nie przez K. F. (k. 3586v akt, str. 64 uzasadnienia).

Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska obrońcy oskarżonych co do dokonanej przez Sąd Rejonowy analizy zeznań świadka K. I.. Nie kwestionując prawdziwości okoliczności, że świadek jest w bliskich relacjach ze świadkiem I. S., zaś nie darzy sympatią oskarżonej A. M. (1), apelujący nie wykazał w żaden sposób by powyższe przełożyło się na składanie przez nią zeznań nieprawdziwie obciążających oskarżonych. Obrońca oskarżonych ograniczył się do wskazania, że świadek nie potrafiła wytłumaczyć dlaczego podpisała fakturę w imieniu P. W. (w toku ubiegania się o kredyt dla K. W.) i z tego faktu wyciągnął pochopny i powierzchowny wniosek, że świadek samowolnie, bez polecenia oskarżonych wypisała wspomnianą fakturę, pomijając, że złożyła ona bardzo gruntowne i wyczerpujące zeznania odnośnie okoliczności towarzyszących inkryminowanemu czynom, zaś pewne luki w pamięci, zważywszy na rozmiar bezprawnego procederu świadczą raczej o tym, że zeznawała ona o tym, co dobrze pamiętała i o czym miała wiedzę. Idąc tokiem rozumowania apelującego należałoby raczej stwierdzić, że skoro świadek celowo obciążała oskarżonych nieprawdziwymi zeznaniami, to raczej każdorazowo winna twierdzić, że zachowywała się w określony sposób stosując się do ich poleceń. Zresztą należy wskazać, że trafnie Sąd I instancji wskazał, iż mając chociażby na uwadze zasady doświadczenia życiowego i towarzyszące temu zdarzeniu okoliczności, jest prawdopodobnym, że świadek wypisała fakturę na polecenie oskarżonych, albowiem to oni właśnie nadzorowali sprawę rzeczoney pożyczki i prowadzili rozmowy z K. W.. Gołosłowne i nieoparte żadnymi rzetelnymi dowodami jest więc twierdzenie apelującego, jakoby wobec świadka K. I. „z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością” zastosowano „szantaż procesowy” – nie sposób ocenić tego inaczej jak nieudolną próbę uchronienia oskarżonych przed poniesieniem odpowiedzialności karnej za zarzucane im czyny. Wbrew twierdzeniom apelującego, w ocenie Sądu Okręgowego, relacje świadka K. I. były konsekwentne i logiczne, a przede wszystkim bardzo szczegółowe; świadek przede wszystkim precyzyjnie wyjaśniała, które dokumenty i w jakich okolicznościach wypisywała, częstokroć podając okoliczności temu towarzyszące, rozpoznawała także te dokumenty, których nie wypełniała. Sąd odwoławczy w ślad za Sądem Rejonowym nie miał wątpliwości co do wiarygodności jej zeznań w tym zakresie, zwłaszcza że zostały one zweryfikowane przez wnioski opinii z badań kryminalistycznych z zakresu dokumentów (k. 3578 akt, str. 47-48 uzasadnienia). Nie ma racji apelujący, który zarzucił Sądowi I instancji błędne nieprzeprowadzenie uzupełniającej opinii w zakresie porównawczej ekspertyzy pisma ręcznego, która miałaby uwzględniać materiał porównawczy pobrany od świadka K. I.. Należy wyraźnie stwierdzić, że niniejsze postępowanie nie miało na celu ustalenia odpowiedzialności karnej świadka K. I.. Świadek już wcześniej dobrowolnie poddała się karze i poniosła odpowiedzialność karną za zarzucone jej czyny, zaś niniejszy proces miał na celu rozstrzygnięcie o odpowiedzialności oskarżonych za występkę opisaną w akcie oskarżenia. Dlatego słusznie Sąd Rejonowy nie przeprowadził wnioskowanego przez obrońcę oskarżonych dowodu. Okoliczność ta zdecydowanie nie miała znaczenia dla odpowiedzialności A. M. (1), A. Z. i M. M. (1), zaś sam wniosek w sposób oczywisty zmierzał do przedłużenia postępowania, gdyż w przedmiotowej sprawie Sąd orzekający nie miał na celu szczegółowego zbadania, jakie dokumenty świadek wypełniała i podpisywała. Kluczowe dla sprawy było, które z nich i w jakim zakresie wypełniali/podpisywali oskarżeni i ta okoliczność została zweryfikowana pozytywnie dla oskarżonej A. M. (1), zgodnie bowiem z treścią opinii wykluczającej podpisy dokonywane przez oskarżoną, nie wywiedziono z tego powodu negatywnych dla niej konsekwencji.

Dokonując analizy materiału dowodowego, w ocenie Sądu odwoławczego, Sąd orzekający trafnie dał wiarę zeznaniom świadków T. F. i Ż. S.. Relacje wskazanych świadków korespondowały ze sobą w kluczowej kwestii, mianowicie odnośnie okoliczności, że świadek F. nie przygotowywał samodzielnie żadnych dokumentów przedkładanych następnie w bankach czy (...) -u, natomiast każdorazowo podpisywał składane w tych placówkach dokumenty, co potwierdziła w swych zeznaniach również świadek K. I.. Dodatkowo, na co trafnie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, świadek F. jest osobą słabo wykształconą, ze stwierdzoną dysfunkcjonalnością poznawczą na poziomie upośledzenia umysłowego lekkiego, co powoduje że nie sposób założyć, iż byłby on zdolny do samodzielnego, kompletnego i prawidłowego wypełnienia dokumentacji niezbędnej do złożenia w banku i przygotowywania wymaganych do tego dokumentów. Również fakt, że świadek został już prawomocnie osądzony za udział w części inkryminowanych czynów zarzucanych oskarżonym powoduje, że trudno znaleźć powód, dla którego miałby on składać nieprawdziwe, obciążające oskarżonych zeznania. Sugestie apelującego, jakoby był on jedyną osobą zainteresowaną wytworzeniem dodatkowej pieczętki nie są poparte żadnymi dowodami i

dlatego nie mogą odnieść spodziewanego skutku. Pomijając już fakt, że skarżący nie wskazuje, w jaki sposób świadek F. miałby wejść w posiadanie oryginalnej pieczętki, należy stwierdzić, iż równie prawdopodobna, a nawet bardziej, zważywszy na okoliczności niniejszej sprawy, jest teza, że to oskarżeni mieli interes w podrobieniu rzeczony pieczętki. Świadczyć może o tym bezsporna okoliczność, którą świadek S. przyznała, że użyczała A. M. (1) i A. Z. swojej pieczętki i potwierdzała fikcyjne zatrudnienie w swojej firmie kilku osób, w tym T. F., lecz nie robiła tego nieodpłatnie, ale za uzyskanie korzyści majątkowej. Stąd niewykluczone, że aby zminimalizować „dodatkové koszty”, oskarżeni podjęli starania, aby wytworzyć dodatkową pieczętkę.

Wreszcie na zakończenie tej części rozważań należy wskazać, iż słusznie Sąd I instancji w zasadniczej części odmówił waloru wiarygodności wyjaśnieniom wszystkich oskarżonych w sprawie, a swoje stanowisko w tym względzie należycie i logicznie uzasadnił. Sąd odwoławczy w całości podziela ocenę tych wyjaśnień i aby jej nie powielać, na nią się powołuje. W tym miejscu warto jedynie podkreślić, że konsekwentne, w toku całego postępowania, nie przyznawanie się oskarżonych do popełnienia zarzucanych im czynów, jest ich prawem, z którego w przedmiotowej sprawie oskarżeni skorzystali, jednakże decyzja o przypisaniu im sprawstwa i winy zarzucanych czynów, zapadła po przeprowadzeniu postępowania dowodowego i dogłębnej analizie zgromadzonych dowodów. Skoro więc kluczowe dowody świadczyły na niekorzyść oskarżonych, fakt nie przyznania się przez nich do popełnienia przedmiotowych czynów nie mógł odegrać kluczowej roli. Jak szczegółowo wskazano wyżej, twierdzenia apelującego, jakoby uznanie oskarżonych za winnych przypisanych im czynów zostało ukartowane przez świadków obciążających ich swoimi zeznaniami, tudzież w wyniku celowych zaniedbań obowiązków służbowych przez organy prowadzące postępowanie jest wewnątrznie niespójne i może być uznane li tylko za nieudolną próbę uwolnienia oskarżonych od odpowiedzialności karnej. W przekonaniu Sądu odwoławczego wątpliwości i zastrzeżenia wyartykułowane przez apelującego w złożonym środku odwoławczym były częstokroć wyrwane z kontekstu i nie łączyły się między sobą, także w żaden sposób nie podważyły zgromadzonych w sprawie dowodów i ich oceny. Co do zasady jest oczywiste, że osoby ubiegające się o kredyt mogły go uzyskać także działając w porozumieniu z innymi osobami niż oskarżeni, niemniej w realiach niniejszej sprawy, zgromadzony materiał dowodowy bez wątpliwości wskazywał na udział oskarżonych A. M. (1), A. Z. i M. M. (1) w tym procederze.

Reasumując, należy kategorycznie stwierdzić, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, kierując się przy niej zasadami logiki, wiedzy i wskazaniem doświadczenia życiowego a tym samym ocena taka nie może zostać uznana za dowolną w rozumieniu art. 7 k.p.k. Zatem, wbrew twierdzeniom zawartym we wniesionej apelacji, nie ma żadnych podstaw ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, ani też poczynionych na podstawie tego materiału ustaleń faktycznych w sprawie. Sąd I instancji dokonując oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonych oraz zeznań wszystkich przesłuchanych w sprawie świadków i zgromadzonych dokumentów, stanowisko swoje w tej kwestii należycie i przekonująco uzasadnił w prawidłowo sporządzonym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Na marginesie Sąd Okręgowy pragnie podkreślić, że wszechstronna ocena wszystkich dowodów i wynikających z nich okoliczności jest nie tylko obowiązkiem sądu orzekającego. Zasada ta obowiązuje także przy wyciąganiu wniosków przez strony procesowe, które przedstawiając własne stanowisko nie mogą opierać się na fragmentarycznej ocenie dowodów z pominięciem tego wszystkiego, co może prowadzić do innych wniosków. Skarżący zaś w sposób uznany dla oskarżonych za korzystny, wybiórczy, formułuje zarzuty apelacyjne i je uzasadnia, przedstawia własny pogląd co do sposobu oceny materiału dowodowego nie uwzględniając przy tym całokształtu materiału dowodowego. Jednakże, co jeszcze raz należy podkreślić, bez wykazania, że ocena dowodów wyrażona przez sąd orzekający jest sprzeczna z zasadami logiki i doświadczeniem życiowym, żadna ze stron procesowych nie uzyskuje uprawnienia do podważenia stanowiska sądu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 19 października 1999 r. w sprawie o sygn. II AKa 71/99, publ. OSPriP nr 9, poz. 23).

Konkludując, w oparciu o prawidłową ocenę dowodów, poprawnie ustalono stan faktyczny, wykazując należycie sprawstwo i winę oskarżonych A. M. (1), A. Z. i M. M. (1) w zakresie zarzucanych im czynów.

Przechodząc do analizy zaskarżonego wyroku w części dotyczącej kar i środków karnych wymierzonych wszystkim oskarżonym, Sąd Odwoławczy pragnie przypomnieć, że dyrektywy wymiaru kary zostały sformułowane w art. 53 k.k., zgodnie z którymi sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając

karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza starania o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych orzeczonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należyte stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu (obecne określenie ustawowe odnosi się do szkodliwości społecznej czynu sprawcy) oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie społecznego jej oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 lutego 1980 r., III KR 9/80, OSNPG 1980, z.11, poz. 139).

Sąd Okręgowy po wnikliwej analizie całokształtu ustaleń Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie nie dopatrył się okoliczności, które uzasadniałyby przychylenie się do wniosku apelującego i złagodzenie elementów kar zasadniczych wymierzonych zarówno oskarżonym A. M. (1) i A. Z., jak i oskarżonej M. M. (1) zaskarżonym wyrokiem. W ocenie Sądu odwoławczego, Sąd I instancji w sposób należyty ustalił wymiar kar jednostkowych oraz łącznych dla poszczególnych oskarżonych. Orzeczone kary bezwzględnie pozbawienia wolności i grzywnien wobec oskarżonych A. M. (1) i A. Z. oraz kara ograniczenia wolności polegająca na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne wobec oskarżonej M. M. (1) są karami adekwatnymi do stopnia ich winy oraz rozmiarów społecznej szkodliwości popełnionych przez nich czynów. Sąd Rejonowy kształtując ich wymiar w sposób należyty wziął pod uwagę poszczególne okoliczności obciążające oraz okoliczności łagodzące, co w efekcie doprowadziło do sytuacji, wymierzenia kar ze wszech miar sprawiedliwych. Analiza akt sprawy, a w szczególności sporządzonego przez Sąd Rejonowy uzasadnienia zaskarżonego wyroku, nie pozwala w ocenie Sądu II instancji uznać, iż w niniejszej sprawie sytuacja wymierzenia nadmiernie surowych kar miała miejsce.

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej wymiaru kary (k. 3606v-3609v akt, str. 104-110 uzasadnienia) wskazuje przy tym, że Sąd I instancji przy wymiarze kary miał na uwadze podstawowe cele kary oraz uwzględnił wszystkie istotne okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i niekorzyść oskarżonych. Warto tylko podkreślić, że czyny tego rodzaju, którego popełnienie zarzucono oskarżonym, stały się w ostatnich czasach nagminne i w znacznym stopniu przyczyniają się do wzrostu poczucia zagrożenia dla porządku prawnego. Nadto warto dodać, że w realiach niniejszej sprawy zdecydowanie przeważały okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonych, w szczególności działanie wszystkich oskarżonych wspólnie i w porozumieniu, determinację i nagromadzenie ich złej woli, działanie z premedytacją oraz jeśli chodzi o oskarżonych A. M. (1) i A. Z. wykorzystanie przymusowej sytuacji niektórych osób, które się do nich zgłosiły, zastraszanie T. F., wciągnięcie w bezprawny proceder osób trzecich, a także wysokość szkód wyrządzonych pokrzywdzonym oraz duża ilość czynów, których dopuścili się oskarżeni, w większości w ciągu przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k., która świadczy także o towarzyszącym im poczuciu bezkarności. Dodać również należy, iż zachowania oskarżonych A. M. (1) i A. Z. co do każdego z czynów im przypisanych nie wyczerpywały znamion tylko jednego przepisu ustawy karnej, lecz co najmniej dwóch (i więcej). Wreszcie, należy wskazać, że popełnienie przestępstw w warunkach ciągu z art. 91 § 1 k.k. pozwala Sądowi orzekającemu wymierzyć karę w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd Rejonowy trafnie dopatrył się również okoliczności łagodzących w stosunku do wszystkich oskarżonych i wskazał na ich dotychczasową niekaralność za przestępstwa, jak również prowadzenie ustabilizowanego trybu życia. Niemniej jednak również w ocenie Sądu odwoławczego, ciężary gatunkowy i nagromadzenie okoliczności obciążających były zdecydowanie większe, stąd – nie negując dotychczasowej pozytywnej postawy życiowej oskarżonych (tj. do czasu popełnienia zarzucanych im występków) – niemożliwe było orzeczenie wobec nich łagodniejszych jednostkowych kar zasadniczych. W tym miejscu należy także wskazać na bezzasadność i nieskuteczność twierdzeń skarżącego, który wskazał, że oskarżonym A. M. (1) i A. Z. nie przypisano innych okoliczności wpływających na zaostrzenie kar, jak np. uczynienie sobie z popełniania przestępstw stałego źródła dochodu. Podkreślić należy, że zaistnienie takowych dodatkowych okoliczności mogłoby mieć wpływ na wyższy wymiar kar, natomiast ich niewystąpienie nie oznacza – jak sugeruje skarżący – że należy łagodniej potraktować oskarżonych.

Natomiast przy określaniu wymiaru orzeczonych jednostkowych kar grzywny Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy uwzględnił sytuację finansową i materialną oskarżonych A. M. (1) i A. Z. (przy określaniu wysokości jednej stawki) oraz fakt, że przeprowadzone postępowanie powinno uzmysłowić im nieopłacalność popełniania tego typu przestępstw (przy określaniu liczby stawek grzywny).

Kara grzywny będzie stanowić dodatkową, realną dolegliwość dla oskarżonych wynikającą z ich skazania i tym samym będzie również realizować cele zapobiegawcze i wychowawcze kary.

Zastrzeżeń Sądu Okręgowego nie wzbudziła również podstawa prawna i wysokość orzeczonych wobec oskarżonych A. M. (1) i A. Z. kar łącznych pozbawienia wolności i grzywien (odpowiednio 3 lata pozbawienia wolności i 350 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych oraz 2 lata i 10 miesięcy pozbawienia wolności i 280 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych) oraz kary łącznej 8 miesięcy ograniczenia wolności orzeczonej polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym wobec oskarżonej M. M. (1). Prawidłowo Sąd Rejonowy wziął pod uwagę dużą zbieżność czasową i przedmiotową, jaka zaistniała między przypisanymi oskarżonym występками, co słusznie doprowadziło go do wymierzenia kar łącznych przy zastosowaniu w znacznym zakresie zasady absorpcji.

W tym miejscu warto podkreślić, iż Sąd Odwoławczy w całości także akceptuje twierdzenie Sądu I instancji, że tylko izolacyjne kary pozbawienia wolności mogą wdrożyć oskarżonych A. M. (1) i A. Z. do przestrzegania porządku prawnego i podziela stanowisko Sądu Rejonowego, który nie skorzystał z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary (jakkolwiek było to również niemożliwe ze względu na rozmiar orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności). Przypomnieć w tym miejscu wypada, że przesłanką do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary jest przede wszystkim tzw. pozytywna prognoza względem oskarżonego. Sąd na podstawie wskazanych w art. 69 § 2 k.k. kryteriów musi bowiem dojść do przekonania, że sam fakt orzeczenia kary uświadomi sprawcy przestępstwa naganność jego postępowania i spowoduje, że będzie on w przyszłości szanował porządek prawny nawet, gdy orzeczona kara nie zostanie wykonana. Przesłankami do ustalenia pozytywnej prognozy są przede wszystkim: postawa oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. W niniejszej sprawie takiej pozytywnej prognozy kryminologicznej nie sposób w stosunku do obojga oskarżonych nie sposób postawić, mimo tego, że nie byli oni wcześniej karani, a to ze względu na długotrwałość ich bezprawnego procederu, swoistą arogancję w działaniu oraz z uwagi na społeczne oddziaływanie kary. Swoim zachowaniem oskarżeni dobitnie wyrażali brak szacunku, a nawet wręcz pogardę, dla obowiązującego prawa. Tym samym nie sposób uznać, aby przebywanie w warunkach wolnościowych przekonało ich do korekty swojego bezprawnego zachowania, nawet przy zastosowaniu maksymalnego okresu próby. Warto podkreślić, że przestępstwa przeciwko mieniu i obrotowi gospodarczemu, w tym również występki oszustwa, także kredytowego, stały się w ostatnich czasach nagminne, co nakazuje im w sposób zdecydowany przeciwdziałać. Nie można pozwolić by w społeczeństwie wytworzyło się błędne przekonanie o niczym nieuzasadnionej pobłażliwości sądów wobec sprawców takich przestępstw. W tej sytuacji tylko kara bezwzględnie pozbawienia wolności będzie mogła osiągnąć stawiane jej przez Kodeks karny cele. Oskarżeni muszą zrozumieć, że za swoje bezprawne postępowanie muszą ponieść konsekwencje, zaś główną dolegliwością za popełnione czyny jest kara pozbawienia wolności, po to by przemyśleli oni swoje nieodpowiednie zachowanie i wyciągnęli z niego właściwe wnioski na przyszłość.

Również rozstrzygnięcie w zakresie zaliczenia oskarżonym A. M. (1) i A. Z. okresu ich rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zostało zastosowane w sposób prawidłowy i nie wymagało jakiegokolwiek korekty Sądu Odwoławczego.

Reasumując, orzeczone w takim kształcie kary zasadnicze: jednostkowe i łączne orzeczone wobec wszystkich oskarżonych nie nosiły cech rażącej niewspółmierności i dlatego nie podlegały wzruszeniu w postępowaniu odwoławczym w trybie art. 438 pkt 4 k.p.k. Natomiast wątpliwości Sądu odwoławczego wzbudziły pozostałe rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego tj. dotyczące orzeczonych wobec oskarżonych środków karnych w postaci zakazu wykonywania zawodu pośrednika finansowego bądź/i prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego, a także orzeczenie w stosunku do oskarżonych A. M. (1) i A. Z. przypadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionych przestępstw.

Rację ma apelujący, iż Sąd Rejonowy przesadzając, iż wszyscy oskarżeni swoimi bezprawnymi działaniami wykroczyli poza swoje uprawnienia zawodowe, tak naprawdę nie zajął się rozważeniem, czy faktycznie wykonywali oni zawód pośrednika finansowego. Tymczasem przez „zawód” należy rozumieć każde zajęcie wymagające umiejętności wykonywania pracy w danej dziedzinie, fachowe, stałe wykonywanie danego zajęcia (Słownik języka polskiego, PWN 1981, s. 977) na podstawie upoważnienia oraz wykazanych kwalifikacji (np. zawód lekarza, adwokata, sędziego, notariusza, budowniczego, położnej). Będzie to najczęściej zajęcie zarobkowe, choć możliwe jest konkretne wykonywanie go nieodpłatnie albo też doraźne wykonanie nieodpłatne (tak K. Buchała,

Komentarz do art. 41 kodeksu karnego [w:] K. Buchała, A. Zoll, Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I, Zakamycze, 1998). Kluczowe jest zatem, na co zwrócił uwagę również obrońca oskarżonych, posiadanie przez osobę wykonującą dany zawód prawa do jego wykonywania, stosownego certyfikatu, urzędowego potwierdzenia posiadania wymaganych wiadomości. Stąd czynności pełnionych przez osobę nieodpowiadającą takim formalnym uwarunkowaniom nie należy traktować jako wykonywania zawodu i jego ewentualnego nadużywania. Osoba taka, przykładowo świadcząca usługi lekarskie mimo braku stosownego wykształcenia i formalnego zezwolenia, co prawda wykonuje czynności lekarskie bądź pracuje na stanowisku lekarza, ale nie sposób stwierdzić by jednocześnie nadużywała zawodu lekarza. Podobne stanowisko wyrażone zostało wielokrotnie w judykaturze; przykładowo w wyroku z dnia 9 maja 1996r., w sprawie III KKN 15/96 (OSNKW 1996/9-10/55), Sąd Najwyższy stwierdził, iż „nadużycie zawodu przy popełnieniu przestępstwa zachodzi wtedy, gdy sprawca popełniając określony czyn przestępny działa formalnie w ramach uprawnień sprzężonych z wykonywaniem danego zawodu, ale umyślnie czyni niewłaściwy (sprzeczny z zasadami wykonywania tego zawodu lub obowiązującym prawem) użytek z owych uprawnień, gdy zatem wykorzystuje uprawnienia zawodowe przy popełnieniu przestępstwa”. Sytuacja taka w realiach niniejszej sprawy nie wystąpiła, gdyż żadna z oskarżonych osób nie posiadała specjalistycznego wykształcenia ani stosownych koncesji do wykonywania zawodu „pośrednika finansowego”. Jak wskazał apelujący oskarżona A. M. (1) jest technikiem ekonomii, oskarżony A. Z. jest technologiem żywienia, zaś oskarżona M. M. (1) jest technikiem rolnikiem. Wobec powyższego żadnemu z oskarżonych nie sposób przypisać niezbędnej do zastosowania dyspozycji art. 41 § 1 k.k. przesłanki „nadużycia wykonywanego zawodu”. Natomiast, rodzajowo czym innym jest prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego, zaś nie budzi wątpliwości Sądu odwoławczego i nie kwestionuje tej okoliczności także apelujący, że obie oskarżone również formalnie taką działalność prowadziły, dlatego orzeczone wobec nich zakaz prowadzenia działalności w tym zakresie na podstawie art. 41 § 2 k.k. został zastosowany zasadnie. Przepis art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010r., Nr 220, poz. 1447 ze zm.) wskazuje, że działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopaliny ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły, zaś zgodnie z dyspozycją art. 41 § 2 k.k. sąd może orzec zakaz prowadzenia określonej działalności gospodarczej w razie skazania za przestępstwo popełnione w związku z prowadzeniem takiej działalności, jeśli jej dalsze prowadzenie zagraża istotnym dobrom chronionym prawem. Tymczasem oskarżony A. Z. nie prowadził działalności gospodarczej w takim rozumieniu, co powoduje, że trafnie apelujący zarzucił Sądowi Rejonowemu, iż orzeczone przez niego srodek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu pośrednika finansowego i prowadzenia działalności w zakresie pośrednictwa finansowego został orzeczony z oczywistą obrazą art. 41 § 1 i 2 k.k.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Okręgowy, przychylając się do stanowiska obrońcy oskarżonych zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczenie o zakazie wykonywania zawodu pośrednika finansowego w trybie art. 41 § 1 k.k. zawarte w pkt 15, 18, 21, 24, 29, 31 i 35 wyroku wobec oskarżonej A. M. (1) oraz w pkt 70, 72 i 74 co do oskarżonej M. M. (1) (w odniesieniu do obu oskarżonych tylko w zakresie zakazu wykonywania zawodu pośrednika finansowego, a nie prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego). Natomiast w odniesieniu do osoby oskarżonego A. Z., Sąd odwoławczy uchylił orzeczenie o zakazie wykonywania zawodu pośrednika finansowego, jak również o zakazie prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie pośrednictwa finansowego w trybie art. 41 § 1 i 2 k.k., zawarte w pkt 50, 53, 56 i 64 zaskarżonego wyroku.

Celowy okazał się zarzut podniesiony przez apelującego obraży przez Sąd I instancji przepisu art. 45 § 1 k.k. poprzez orzeczenie w stosunku do oskarżonej A. M. (1) w punktach 14, 17 i 23 oraz oskarżonego A. Z. w punktach 49 i 52 zaskarżonego wyroku przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionych przestępstw, choć z innych powodów niż wskazane w uzasadnieniu złożonej apelacji. Należy na wstępie stwierdzić, iż instytucja określona w przepisie art. 45 k.k. stanowi niejako uzupełnienie regulacji z art. 44 k.k., w której jest mowa o przepadku przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa, bądź takich, które służyły lub były przeznaczone do jego popełnienia, względnie ich równowartości oraz takich których wytwarzanie, posiadanie lub obrót nimi są zabronione przez prawo. Ustawodawca w art. 45 § 1 k.k. wskazał, że dopiero w sytuacji, w której sprawca osiągnął z popełnienia przestępstwa korzyść majątkową, a jednocześnie nie podlegała ona przepadkowi w myśl zasad określonych w art. 44 § 1 i 6 k.k., sąd orzeka przepadek takiej korzyści, ewentualnie jej równowartości, o ile nie podlega ona zwrotowi pokrzywdzonemu/innemu podmiotowi. A więc jeżeli korzyść uzyskana z przestępstwa jest rzeczą lub przedmiotem pochodzącym bezpośrednio z przestępstwa, to podstawę orzeczenia przepadku tego przedmiotu stanowi przepis art. 44 § 1 k.k., który w tym zakresie trzeba traktować jako przepis zasadniczy (lex primaria) w stosunku do regulacji art. 45 § 1 k.k. Przez korzyść majątkową należy rozumieć każde przysporzenie majątku albo uniknięcie strat lub obciążeń majątku (zob. uchwała pełnego składu Izby Karnej SN z dnia 30 stycznia 1980 r., w sprawie VII KZP 41/78, OSNKW 1980, nr 3, poz. 24). Jest to więc pojęcie,

które należy interpretować szeroko, obejmuje ono mienie ruchome lub nieruchome, a także środki płatnicze, dewizy, papiery wartościowe oraz wierzytelności i inne prawa majątkowe; zgodnie z treścią art. 115 § 4 k.k. korzyścią majątkową jest korzyść uzyskana z przestępstwa dla siebie lub kogo innego. Korzyść majątkowa może być uzyskana w wyniku popełnienia przestępstwa zarówno bezpośrednio (np. skradzione lub wyłudzone rzeczy, pieniądze i papiery wartościowe oraz inne przysporzenia uzyskane w wyniku czynu zabronionego jak np. wymuszony akt darowizny), jak i pośrednio (np. rzeczy nabyte w drodze sprzedaży lub wymiany, nabyta nieruchomości, uzyskane w wyniku obrotu korzyściami pierwotnymi przysporzenia majątkowe, np. zysk uzyskany z lokaty bankowej środków pieniężnych pochodzących z przestępstwa). W świetle przyjętej regulacji art. 45 § 1 lub 2 k.k. orzeka się przepadek przedmiotów (rzeczy), które nie zostały uzyskane w wyniku popełnienia przestępstwa bezpośrednio, ale pochodzą z obrotu takimi przedmiotami (np. samochód nabyty za pieniądze uzyskane ze sprzedaży narkotyków), a także przepadek wszelkich innych korzyści majątkowych - niezależnie od tego, czy pochodzą bezpośrednio, czy pośrednio z popełnionego przestępstwa. W takich sytuacjach mogą się jednak pojawiać trudności w wykonaniu, na etapie postępowania egzekucyjnego, przypadku tak uzyskanej korzyści majątkowej, albowiem by było to w ogóle możliwe mienie winno być zindywidualizowane. Zwrócił na to uwagę Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w postanowieniu z dnia 10 lipca 2013r., w sprawie II AKz 266/13 (OSAW 2013/4/299), podkreślając, iż: „orzeczenie środka karnego przypadku, w każdej postaci, a więc zarówno przypadku przedmiotu pochodzącego bezpośrednio z przestępstwa, przypadku przedmiotów, które służyły do popełnienia przestępstwa, przypadku równowartości tych przedmiotów, jak i przypadku korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa albo jej równowartości, musi mieć ściśle określony substrat, w postaci konkretnie wskazanych składników majątkowych sprawy, istniejących w chwili orzekania”, zaś „[...] brak substratu przypadku w chwili orzekania powoduje faktyczną niemożność orzeczenia tego środka karnego, w każdej przewidzianej przez ustawę postaci”. Tymczasem w realiach niniejszej sprawy, w toku postępowania zabezpieczono samochód, wskazując w stosownym postanowieniu, że dokonano tego na poczet mogącej być orzeczonej w przyszłości kary grzywny bądź obowiązku naprawienia szkody. Powyższe nie spełnia warunków koniecznych wymienionych w cytowanym postanowieniu do tego, aby na tej podstawie orzec przepadek korzyści majątkowej. Należy w tym miejscu podkreślić także, że jakkolwiek rację ma obrońca oskarżonych, który podniósł, że nie orzeka się przypadku korzyści majątkowej w sytuacji gdy podlega ona restytucji na rzecz innego podmiotu, to jednak sytuacja ta nie mogła znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie. Sąd odwoławczy nie ma zastrzeżeń do wysokości poszczególnych kwot oraz całości sumy wyliczonej przez Sąd I instancji, stanowiących korzyść majątkową uzyskaną przez oskarżonych z popełnionych przestępstw, niemniej korzyść ta nie została nigdzie fizycznie zabezpieczona i skonkretyzowana. Tymczasem, na co również wskazał Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w cytowanym wyżej postanowieniu „istoty środka karnego w postaci przypadku korzyści uzyskanej z przestępstwa albo jej równowartości nie można sprowadzać do nałożenia na sprawcę obowiązku zapłaty określonej sumy pieniężnej, bez ustalenia, że sprawca dysponuje konkretnymi wartościami, mogącymi stanowić przedmiot przypadku. Orzekając przepadek równowartości przedmiotów przestępstwa w kwocie pieniężnej, nie wolno jej ustalać abstrahując od rzeczywistego majątku sprawy np. środków zabezpieczonych na koncie bankowym sprawy, lecz orzec przepadek faktycznie posiadanych przezeń środków pieniężnych.”

Z tych powodów, należało uznać, że Sąd Rejonowy niezasadnie, z obrażą art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek korzyści majątkowej wobec oskarżonych A. M. (1) i A. Z.. Sąd odwoławczy mając na uwadze powyższe, dokonał korekty zaskarżonego wyroku w ten sposób, że uchylił orzeczenie o przypadku korzyści majątkowej w trybie art. 45 § 1 k.k., zawarte w pkt 14, 17 i 23 zaskarżonego wyroku co do oskarżonej A. M. (1) oraz w pkt 49 i 52 zaskarżonego orzeczenia co do oskarżonego A. Z..

Natomiast należy wyraźnie stwierdzić, że zastrzeżeń Sądu Okręgowego nie wzbudziło rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie zasądzenia od oskarżonych z urzędu na podstawie art. 415 § 4 k.p.k. odszkodowania na rzecz pokrzywdzonych w wysokości wartości wszystkich udzielonych kredytów i pożyczek, umniejszonych o dotychczas dokonane spłaty. Sąd Rejonowy słusznie, mając na uwadze prawnie chroniony interes pokrzywdzonych uznał za stosowne zobligowanie oskarżonych do naprawienia pokrzywdzonym wyrządzonej popełnionymi przestępstwami szkody. Również podstawa prawna, jak i wysokość poszczególnych kwot, szczegółowo opisanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie wzbudziła wątpliwości Sądu odwoławczego (k. 3609 akt, str. 109-110 uzasadnienia). Zresztą należy podkreślić, że apelujący ograniczył się do kwestionowania orzeczonego obowiązku zarzucając jedynie naruszenie przesłanek formalnych, który to zarzut w ocenie Sądu odwoławczego nie zasługiwał na uwzględnienie. W realiach niniejszej sprawy powoływany przez skarżącego art. 65 § 1 pkt 5 k.p.k. nie znajduje żadnego zastosowania. Sąd Okręgowy nie dopatrywał się możliwości uznania, by oskarżeni i inne osoby, występujące w niniejszym procesie w charakterze świadków byli współuczestnikami koniecznymi. Należy wskazać, że każdy z nich, tj. oskarżeni w niniejszej sprawie, a także osoby występujące w niezależnych procesach w charakterze oskarżonych mogli, zgodnie z obowiązującymi przepisami, zostać skazani odrębnie i nie

przekłada się to w żaden sposób na przesądzenie, że ten fakt łączy ich węzłem współuczestnictwa koniecznego, uniemożliwiającego zasądzenie odszkodowania na podstawie art. 415 § 4 k.p.k. w niniejszej sprawie.

Nie znajdując innych postaw, w tym branych pod uwagę z urzędu, do zmiany zaskarżonego wyroku, w pozostałym zakresie Sąd Odwoławczy utrzymał orzeczenie w mocy (pkt 2 wyroku).

Na podstawie art. 633 k.p.k. i art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. obciążono wszystkich oskarżonych kosztami postępowania odwoławczego w częściach w jakich swoim udziałem w sprawie przyczynili się do ich powstania, tj. A. M. (1) i A. Z. w kwotach po 131,61 zł, zaś M. M. (1) w kwocie 56,66 zł. (pkt 3 wyroku). W ramach orzeczenia o kosztach, Sąd Okręgowy na podstawie art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i 5 i ust. 2 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) wymierzył oskarżonym następujące opłaty: A. M. (1) – w kwocie 1100 zł, A. Z. – w kwocie 860 zł oraz M. M. (1) – w kwocie 180 zł, za II instancję.

Robert Kubicki Dariusz Kawula Anna Judejko